ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ που ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ που ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ. 57

ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

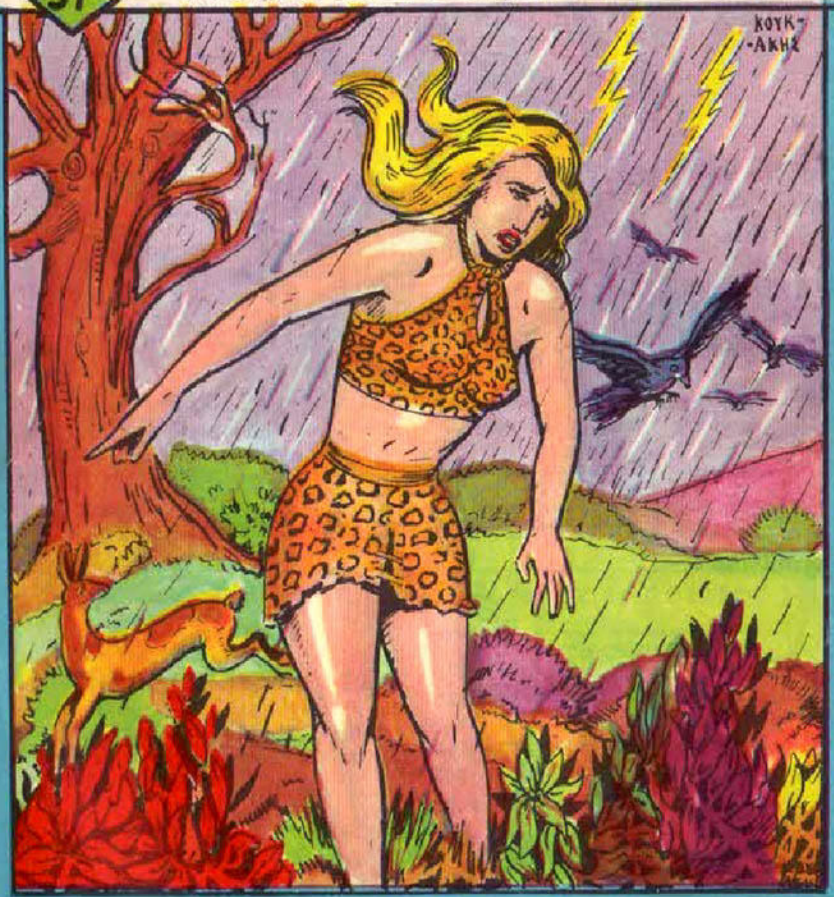

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ὁ μεθυσμένος Ποκοπίκο ξεφωνίζει :
— Ἐλᾶτε νὰ σπάσετε πλάξ! Ὁ Γκαοὺρ γίνηκε... παπποὺς τοῦ Ταρζάν!

ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΜΠΟΡΑΣ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΣΣΟΥ

— Νάχρα Ντούουου!.: Νάχρα Ντούουου!...

Δυνατὴ καὶ ἄγρια φωνὴ ἀντηχεῖ στὰ χαλάσματα τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ...

. . . . . .

Ποτὲ ἡ Ζούγκλα δὲν εἶχε δεῖ πιὸ φοβερὴ νύκτα ἀπὸ τὴν ἀποψινή.

Ὁ οὐρανὸς εἶναι μαῦρος σὰν τὶς ψυχὲς τῶν κολασμένων! Τὰ σύννεφα ἔχουν χαμηλώσει σὰ νὰ θέλουν νὰ ξαπλώσουν πάνω στὶς ἀμέτρητες κορφὲς τῶν γιγαντιαίων δέντρων!

Τρομακτικὴ τροπικὴ μπόρα ἔχει ξεσπάσει. Ἀτέλειωτοι

καταρράκτες νεροῦ ξεχύνονται!... Ἐκτυφλωτικὲς ἀστραπὲς κάνουν, κάθε τόσο, τὴ νύκτα: μέρα! Ἐκκωφαντικοὶ κεραυνοὶ συνταράζουν γῆ καὶ οὐρανό!...

Ἄνθρωποι, θεριά, πουλιὰ καὶ φίδια ἔχουν λουφάξει. Ζητᾶνε νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰ μανιασμένα στοιχεῖα τῆς ἀνάλγητης φύσης!

Καμμιὰ ζωντανὴ ὕπαρξι δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ξεμυτήσῃ ἔξω στὸ κακὸ καὶ στὸ χαλασμὸ ποὺ γίνεται.

Κι' ὅμως, μιὰ ἀνθρώπινη σκιά, αὐτὴ τὴ στιγμή, γλυστράει ἀνάμεσα στοὺς χοντροὺς κορμοὺς τῶν τεράστιων δέντρων...

Κυττάξτε την στὸ φευγαλέο φῶς τῶν ἀστραπῶν καὶ τῶν κεραυνῶν: Τὰ κακά της χάλια ἔχει ἡ ἄμοιρη! Ἡ βροχὴ τὴν ἔχει ποτίσει μέχρι τὸ κόκκαλο. Μέχρι τὰ γόνατα εἶναι βουτηγμένη στὶς λάσπες!

Τὸ παράξενο αὐτὸ φάντασμα τῆς μπόρας, προχωρεῖ διαστικά. Μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ βορριά...

Γύρω του χαλασμὸς κόσμου γίνεται. Θύελλα, ἀστραπές, κεραυνοί!... Ὅμως τίποτ' ἀπὸ ὅλ' αὐτὰ δὲν φαίνεται νὰ τὸ τρομάζῃ. Προχωρεῖ σταθερὰ καὶ ἀκλόνητα. Σίγουρα κάτι πολὺ σοβαρὸ θὰ συμβαίνῃ!...

. . . . . .

Καὶ νά: Ἡ σκιὰ τῆς Νύκτας φθάνει τώρα στὰ χαλάσματα ἑνὸς ἀρχαίου ναοῦ. Σταματάει μπροστὰ στὸ ἄνοιγμα μιᾶς σκοτεινῆς καταπακτῆς.

Σκύβει πρὸς αὐτό. Καὶ ἡ φωνή της ἀντηχεῖ πιὸ δυνατὴ καὶ ἄγρια ἀπὸ τοὺς κεραυνούς:

— Νάχρα Ντούουου!... Νάχρα Ντούουου!...

Ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπόκρισι ἀρχίζει νὰ κατεβαίνῃ τὰ χωματένια σκαλοπάτια τῆς φοβερῆς καταπακτῆς...

Τέλος φθάνει βαθειὰ κάτω. Στὸ τρομακτικὸ ἄντρο τοῦ τερατόμορφου μονόφθαλμου Μάγου.

Τὸ μακάβριο ἐσωτερικό του φωτίζεται ἀπὸ τρία πρωτόγονα λυχνάρια.

Ἀποκρουστικὰ βαλσαμωμένα φίδια στοὺς τοίχους τῆς ὑπόγειας κατακόμβης. Ἄλλα ζωντανὰ φαρμακερὰ ἑρπετὰ σέρνονται στὸ ὑγρὸ χωματένιο δάπεδο...

Ἀμέτρητες νεκροκεφαλὲς βρίσκονται σκορπισμένες κάτω, μαζὶ μὲ σωροὺς ἀπὸ ἀνθρώπινα κόκκαλα.

Ὁ ἀπαίσιος Μάγος κάθεται σταυροπόδι πάνω σ' αὐτά...

Τὸ μοναδικὸ πράσινο μάτι του, ποὺ μοιάζει σὰν προβολέας, πέφτει καὶ φωτίζει μιὰ ἀνθρώπινη ὕπαρξι: Αὐτὴν ποὺ τόλμησε νὰ κατέβῃ στὸ θανατερὸ ἄντρο του.

Τὸ φρικτὸ σκελετωμένο πρόσωπο τοῦ Νάχρα Ντοὺ τὴν ἀναγνωρίζει ἀμέσως. Φωτίζεται ἀπὸ ἄγρια χαρά. Τὰ χείλη του καγχάζουν:

— Χά, χά, χά! Τί ζητάει τὸ τρυφερὸ ζαρκάδι στὴ φωλιὰ

τοῦ γερολιονταριοῦ;!

Καὶ προσθέτει, ἀποκαλῶντας τὴν ἄγνωστη, ἀκόμα σ' ἐμᾶς, ἐπισκέπτρια μὲ τ' ὄνομά της:

— Λέγε λοιπὸν Τζέϊν! Τί χάρι ἦρθες νὰ μοῦ ζητήσης; Μήπως νὰ ξανακάνω νειὸ τὸν σύντροφό σου;

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας νοιώθει τὸ αἷμα της νὰ παγώνη. Ὅμως κάνει κουράγιο. Καὶ τοῦ ἀποκρίνεται κυττάζοντάς τον θαρρετά :

— Παντοδύναμε Νάχρα Ντού!... Ἔχω μεγάλη ἀνάγκη νὰ μὲ βοηθήσης!... Κι' ἐγὼ δὲν θὰ φανῶ καθόλου ἀχάριστη στὴν καλωσύνη ποὺ θὰ μοῦ κάνης. Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ σοῦ χαρίσω τὴν ἀγάπη μου! Καὶ νὰ μείνω ἐδῶ. Νὰ γίνω παντοτεινὴ καὶ πιστή σου σκλάβα!..

ΤΡΑΓΙΚΟ ΞΥΠΝΗΜΑ!

Ὅμως ἂς διακόψουμε προσωρινὰ τὴν ἱστορία μας. Κι' ἂς γυρίσουμε λίγες ὧρες πίσω σ' αὐτήν:

Βρισκόμαστε τώρα στὴ σπηλιὰ τοῦ δοξασμένου Ἀρ-

Κάτω ἀπὸ τὴ βαρειὰ πέτρα βρίσκονται δυὸ τεράστια καὶ ἀστραφτερὰ διαμάντια. Ἡ Τζέϊν τ' ἁρπάζει στὰ χέρια της μὲ λαχτάρα.

χοντα τῆς Ζούγκλας...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Μπέϊμπυ καὶ ἡ Χουχού, κοιμοῦνται βαθειὰ στὰ χορταρένια στρωσίδια τους.

Ὁ οὐρανὸς ἔξω, λὲς καὶ κάνει προσκλητήριο στὰ μαῦρα σύννεφα. Σίγουρα τροπικὴ μπόρα θὰ ξεσπάσῃ σὲ λίγο.

Καὶ νά: Μὲ τὴν πρώτη μακρυνὴ βροντή, ὁ Ταρζὰν ξυπνάει. Ἀνασηκώνεται ἀργά... Μὰ μόλις κυττάζει πλάϊ του, ξαφνιάζεται: Ἡ συντρόφισσά του δὲν βρίσκετ' ἐκεῖ. Ἡ Τζέϊν ἔχει ἐξαφανιστῆ.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πετιέται τώρα ὀρθός. Σκουντάει μὲ τὸ πόδι του τὸν Μπέϊμπυ καὶ τὴ Χουχού.

— Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σου; ρωτάει τὸν πρῶτο. Ποῦ εἶναι ἡ κυρά σου; ρωτάει τὴ δεύτερη.

Ἀγοροξυπνημένος ὁ διάδοχος τῆς Ζούγκλας βγάζει τὰ γυαλιά. Τρίβει τὰ μάτια του. Χασμουριέται σὰν ἄνοιγμα σπηλιᾶς.

— Δὲν εἶδα, μπαμπά! μουρμουρίζει. Γιατὶ ὅταν κοιμᾶμαι ἔχω τὰ μάτια μου... κλειστά!

Ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία τακτοποιεῖ τὸ κωμικοτραγικὸ τσουλούφι τοῦ κεφαλιοῦ της :

— Καλέ, μὴν κάνεις ἔτσι, Ἀφέντη μου! Μπορεῖ νὰ δίψασε ἡ κυρὰ Μαντάμα. Νὰ πετάχτηκε στὴν πηγὴ πρὸς νεροῦ της. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Στὸ μεταξὺ ἡ μπόρα ἔχει ἀρχίσει νὰ ξεσπάῃ. Οἱ βροντὲς ἀκούγονται πιὸ δυνατὰ τώρα! Οἱ κεραυνοὶ πέφτουν πιὸ κοντά. Ἡ λάμψι τους φωτίζει καὶ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιᾶς!...

Ὁ Ταρζὰν βγαίνει ἔξω :

— Τζέϊν! Τζέεεεϊν! φωνάζει καὶ ξαναφωνάζει.

Ὅμως, καμμιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρνει στὶς ἀπεγνωσμένες κραυγές του.

Οἱ καταρράκτες τ' οὐρανοῦ τῆς Ζούγκλας ἔχουν ἀνοίξει γιὰ καλὰ τώρα! Τ' ἀστροπελέκια ἄρχισαν πιὰ νὰ κτυποῦν τὶς κορφὲς τῶν γύρω γιγαντιαίων δέντρων!

Ἡ τροπικὴ μπόρα βρίσκεται σὲ ὅλο τὸ τρομακτικὰ ὑπέροχο μεγαλεῖο της.

Ὅμως, ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσα, καθόλου δὲν διστάζει. Βγαίνει στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Χύνεται σὰν τρελλὸς ἔξω. Τρέχει σὰν βρυκόλακας στὸ σκοτάδι καὶ στὸ χαλασμὸ τῆς τρομερῆς αὐτῆς νύκτας!...

Οἱ βροντερὲς κραυγές του σκεπάζουν ἀκόμα καὶ τοὺς κεραυνούς :

Τζέεεϊν! Τζέεεεεεϊν!..

ΓΑΜΗΛΙΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Καὶ τώρα, συνεχίζοντας τὴν ἀναδρομὴ (*) στὴν Ἱστορία μας, ἂς πετάξουμε γρήγορα στὴν κορφὴ τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ...

(*) Ἀναδρομὴ = γύρισμα πίσω.

Οἱ φτεροῦγες τῆς φαντασίας μας εἶναι... μούσκεμμα ὅταν φθάνουμ' ἐκεῖ. Τὶς τινάζουμε πρῶτα, καὶ μπαίνουμε στὴ σπηλιὰ τοῦ Γκαούρ.

Εἶναι μεσάνυκτα πιά. Ἡ τροπικὴ μπόρα συνεχίζεται. Οἱ κεραυνοὶ δίνουν τρομακτικὴ συναυλία πάνω ἀπὸ τὰ περήφανα βράχια τῆς κορφῆς.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἡ Ταταμπού καὶ ὁ Ποκοπίκο εἶναι ξύπνιοι. Φαίνονται ὅλοι χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι!

Ἡ πανώρια μελαψὴ Κόρη κάνει παράξενες ἑτοιμασίες. Καθαρίζει, μὲ μεγάλη προσοχὴ κι' ἐπιμέλεια τὴ σπηλιά. Καὶ τακτοποιεῖ μὲ γοῦστο κάθε τί ποὺ βρίσκεται μέσα σ' αὐτήν...

Ἀπὸ μαλακὰ ξερὰ χορτάρια ἑτοιμάζει εὐρύχωρα στρωσίδια...

Ὁ Γκαούρ, καθισμένος σὲ μιὰ γωνιά, παρακολουθεῖ χαμογελῶντας τὴν ἀγαπημένη του. Ἡ ἔκφρασί του δείχνει ἀπέραντη εὐτυχία...

Πλάϊ του, ὁ τρομερὸς νᾶνος... Παρακολουθεῖ κι' αὐτὸς τὶς κινήσεις τῆς Ταταμπού. Ὅμως τὸ χαρούμενο στὴν ἀρχὴ πρόσωπό του, γίνεται, σιγὰ-σιγὰ βαρὺ καὶ συννεφιασμένο.

— Τὸ λοιπόν, κυρὰ Λουκούμω, ξέρεις τίποτα; ρωτάει τὴ νέα.

— Τί, Ποκοπίκο;

— Ἀδερφούλα μου, ἀρχίζω νὰ ζηλεύω! Τὸ ὁποῖον καιρὸς εἶναι πιὰ ν' ἀποκατασταθῶ κι' ἐλόγου μου. Τί λὲς γιὰ τὴ Χουχού; Νοστιμούλα δὲν εἶναι, τρομάρα της; Τί γνώμη ἔχεις: Νὰ τὴν παντρευτῶ νὰ πάη στὸ διάβολο;

Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» γελάει:

— Χά, χά, χά! Καὶ βέβαια νὰ τὴν πάρης... Αὔριο ὁ Γκαοὺρ κι' ἐγὼ θὰ παντρευτοῦμε. Σὲ τρεῖς μέρες θὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μείνης μονάχος. Πρέπει ν' ἀποκτήσης σύντροφο... Ἡ Χουχοὺ εἶναι καλόκαρδη κοπέλλα. Εὐγενικιά, λεπτή...

Ὁ νᾶνος κουνάει τὴν κεφάλα του :

— Λεπτή; Τί λεπτή, κυρὰ Νεονύμφα μου;! Αὐτὴ εἶναι σὰν κουμπαράς... πρησμένος!

Ἡ Ταταμπού τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ἄλλο θέλω νὰ πῶ, Ποκοπίκο: Ἡ Χουχοὺ εἶναι λεπτὴ στοὺς τρόπους. Εὐγενικιά...

— Τώρα μάλιστα! συμφωνεῖ ὁ νᾶνος. Ἡ εὐγένεια τρέχει ἀπ' τὰ μπατζάκια της! Καὶ νὰ φτερνιστῆ, ποὺ λέει ὁ λόγος, «Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας» θὰ πῆ!

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα κάνει πὼς θυμώνει :

— Τότε κανόνισε ὅπως καταλαβαίνης. Μὴ μὲ ρωτᾶς!..

Ὁ Ποκοπίκο γυρίζει στὸν Γκαούρ :

— Δὲν μοῦ λές, τοῦ λόγου σου, κὺρ Μαντράχαλε...

— Τί;

— Λογαριάζετε, μετὰ τοὺς νυμφικούς σας γάμους ν' ἀμολήσετε μελάνι;

— Ναί! Θὰ φύγουμε, Ποκοπίκο...

— Καὶ γιὰ ποῦ ἂν ἐπιτρέ-

πεται;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σηκώνει περήφανα τὸ κεφάλι. Τὰ μάτια του λάμπουν παράξενα.

— Θὰ πᾶμε στὴν Ἑλλάδα! τοῦ ἀποκρίνεται. Θὰ πᾶμε στὴ δοξασμένη κι' ἀθάνατη πατρίδα μας! Ἐκεῖ θὰ ζήσουμε πιά. Κι' ἐκεῖ θὰ πεθάνουμε!

Ὁ «Κυνηγὸς ἀγρίων κονίκλων» γίνετ' ἔξω φρενῶν:

— Μπᾶ;! Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε «πουλάκια μου» πὼς θὰ πᾶτε μονάχοι; Χαρὰ στὸ κουράγιο σας!...

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ :

— Ξέρετε βρὲ τί θηρία ἔχει στὴν Ἑλλάς; Τόοοοσα μεγάλα!.... Μιὰ μπουκιὰ θὰ κάνουνε τὸν καθεἷς σας!

— Λοιπόν, τί πρέπει νὰ γίνῃ; ρωτάει χαμογελῶντας ὁ Γκαούρ.

Ὁ νᾶνος ἔχει τὴν ἀπόκρισι ἕτοιμη :

— Νὰ μὲ περικαλέσετε νἀρθῶ μαζί σας!... Γιὰ νὰ σᾶς προστατεύω, ρὲ φουκαριάρικα!... Ἀμέεεε;!

Ἡ Ταταμποὺ γελάει:

— Θέλεις λοιπὸν νἄρθῃς μαζί μας; Τόσο τὸ καλύτερο. Κι' ἐμεῖς σὲ θέλουμε... Μὰ τότε ποῦ θ' ἀφήσῃς τὴν ἀγαπημένη σου Χουχού; Ἄρα, πρέπει πρῶτα νὰ τὴν παντρευτῇς...

Ὁ Ποκοπίκο δέχεται τὸ μοιραῖο.

— Τί νὰ γίνῃ! μουρμουρίζει. Θὰ τὴ στεφανωθῶ τὴ ρημάδα!... Θὰ τῆς κοτσάρω στὴ γκλάβα τὰ λελουδάκια τῆς λεμονέας!...

Καὶ προσθέτει;

— Κρῖμας τὰ νειάτα καὶ τὴν τσαχπινιά μου!

Ἡ μελαψὴ κόρη χαίρεται :

— Μπράβο!... Θὰ τὴν ἀγαπᾶς ὅμως πάντα!... Δὲν θὰ τὴν ἀποχωριστῇς ποτέ!...

— Οὐδέποτε! κάνει ὁ νᾶνος. Θὰ τὴν κρεμάσω φούντα στὴ ... χατζάρα μου!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΓΑΤΙΣΙΑ ΜΑΤΙΑ

Ἂς διακόψουμε τώρα γιὰ λίγο τὴν ἱστορία μας. Πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε μερικὰ πράγματα :

Ὁ Γκασὺρ καὶ ἡ Ταταμποὺ — ὅπως καταλάβατε — πρόκειται αὔριο νὰ παντρευτοῦν. Χθές, κατὰ τὸ σούρουπο πῆραν ξαφνικὰ τὴν ἀπόφασι... Ὕστερα θὰ φύγουν γιὰ τὴ λατρευτή τους πατρίδα: τὴν Ἑλλάδα!

Ἔτσι τρέξαν ἀμέσως χαρούμενοι στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ τοῦ λένε τὴν ἀπόφασί τους.

Τρελλὸς ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ ὁ Ταρζὰν τοὺς ἀγκαλιάζει. Τοὺς φιλάει μὲ δάκρυα χαρᾶς!

Ἡ Τζέϊν πασχίζει νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο. Καὶ τὸ ψευτοκαταφέρνει φιλῶντας κι' αὐτὴ τὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμπού.

— Μὲ τὸ καλό! τοὺς λέει ψυχρά. Σᾶς εὔχομαι κάθε χαρά. Κάθε εὐτυχία!...

Ὅμως τὰ γατίσια μάτια της ἔχουν σκοτεινιάσει. Τὸ φαρμακερὸ σαράκι τῆς ζήλειας ἄρχισε νὰ τρώῃ τὰ σωθικά της!..

Μὰ μεγάλη ὑποκρίτρια καθὼς εἶναι, καταφέρνει νὰ κρύ-

Ὁ Ποκοπίκο γκρεμοτσακίζεται στὸ βάραθρο. Ὅμως ὁ Γκαοὺρ κάνει κάτι ὑπεράνθρωπο! Κάτι ἀπίστευτο!

θεται. Κανένας δὲν καταλαβαίνει τί γίνεται μέσα της.

Κάνει ἀκόμα καὶ μιὰ συγκινητικὴ προσφορά:

— Ἐγὼ θὰ σᾶς στεφανώσω!... Ὅ,τι ἔγιν' ἔγινε. Συχωρεμένη νἆμαι! Τὰ λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι!....

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμποὺ ἔχουν, ὅπως ξέρουμε, χρυσῆ καρδιά. Ἔτσι, δέχονται χαρούμενοι καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν πρότασί της.

Καὶ καλοῦν τὸν Ταρζὰν καὶ τὴ Τζέϊν:

— Σᾶς περιμένουμε αὔριο στὸ θουνό μας! Ὁ ἱερέας τοῦ παντοδύναμου θεοῦ Κράουμπα θὰ εὐλογήση τὸ γάμο μας!.....

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τοὺς τάζει:

Θὰ σᾶς κάνω καὶ μιὰ ἔκπληξι! Μιὰ μεγάλη ἔκπληξι!

Τέλος, ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ ἡ πανώρια συντρόφισσά του, ξαναγυρίζουν στὸ θουνό τους.. Ἀρχίζουν ἀμέσως καὶ μὲ θιάσι τὶς πρωτόγονες γαμήλιες προετοιμασίες!..

Καὶ τὶς συνεχίζουν μέχρι ἀργὰ τὴ νύκτα. Ὅταν ἔχει ξεσπάση ἡ τρομακτικὴ θύελλα μὲ τὴ νεροποντὴ καὶ

τοὺς κεραυνούς.

. . . . . .

Καὶ τώρα ἂς συνεχίσουμε τὴν ἱστορία μας:

Ὅπως θυμόσαστε, ἡ Ταταμπού εἶχε συμβουλέψει τὸν Ποκοπίκο ν' ἀγαπάη πάντα τὴ Χουχού. Νὰ μὴ τὴν ἀποχωριστῆ ποτέ. Κ' ἐκεῖνος τῆς εἶχε ἀποκριθῆ:

— Οὐδέποτε!.. Θὰ τὴν κρεμάσω φούντα στὴ χατζάρα μου!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας παράξενος θόρυβος ἀκούγετ' ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά... Ἐνῶ, σχεδὸν ταυτόχρονα, παρουσιάζεται στὸ ἄνοιγμά της μιὰ γιγαντόσωμη σκοτεινὴ σιλουέττα.

Καὶ νά: Στὴν λάμψι τῆς πρώτης ἀστραπῆς ὅλοι τὴν ἀναγνωρίζουν: Εἶναι ὁ Ταρζάν

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Βρεμμένος μέχρι τὸ κόκκαλο. Λαχανιασμένος! Ἐξαντλημένος! Ἕτοιμος νὰ σωριαστῆ κάτω!...,

Ὁ Γκαούρ μ' ἕνα πήδημα, βρίσκεται κοντά του:

— Ἀδελφέ μου! κάνει μὲ λαχτάρα. Τί σοῦ συμβαίνει; Τί ἔπαθες;

Καὶ τὸν φέρνει μέσα...

Ἡ Ταταμπού τοῦ δείχνει τὰ μαλακὰ στρωσίδια κάτω. Αὐτὰ ποὺ ἔχει ἑτοιμάσει γιὰ νυφικό τους κρεβάτι:

— Ξάπλωσε Ταρζάν... Ξάπλωσε νὰ ξαποστάσης!...

Ὁ Ποκοπίκο κυττάζει μὲ κέφι τὸν λευκὸ γίγαντα:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! τοῦ κάνει. Σὰν τήν.... ἐν Σαλαμίνι ναυμαχία κατάντησες!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν δέχεται τὴν προσφορὰ τῆς μελαψῆς Κόρης. Φαίνεται πολὺ διαστικός:

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως, Γκαούρ. Κάτι τρομερὸ συμβαίνει. Ἡ Τζέϊν δὲν βρίσκεται στὴ σπηλιά μας. Ἐξαφανίστηκε ἀπόψε. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κακὸ καὶ τὸ χαλασμὸ τῆς τραγικῆς νύχτας!

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας δείχνεται αὐτὴ τὴ φορὰ ἀκόμα πιὸ ὑπέροχος. Στιγμὴ δὲν διστάζει.. Ξεχνάει τὸ γάμο του. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ μεγαλείτερη χαρὰ κ' εὐτυχία τῆς ζωῆς του. Καὶ ἀποκρίνεται στὸν Ταρζάν:

— Ναί, ἀδερφέ μου! Πᾶμε ἀμέσως τώρα. Καὶ μὴ στεναχωριέσαι. Θὰ ψάξουμε ὅλη τὴ Ζούγκλα. Θὰ τὴ βροῦμε. Θὰ τὴ σώσουμε!.....

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ τὸ βλέμμα του πέφτει τυχαία στὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς πανώριας ἀγαπημένης του. Τὰ βλέπει θολὰ καὶ βουρκωμένα.

Ὁ Γκαούρ συνέρχεται ἀμέσως:

— Καταλαβαίνω, Ταταμπού, τῆς λέει. Δίκηο ἔχεις. Σὲ λίγες ὧρες θὰ γίνη ὁ γάμος μας. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ φύγω,... Μὰ τί νὰ κάνω; Δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἀλλοιῶς!.....

Ἡ Κόρη τῆς Ζούγκλας δικηολογιέται:

— Συχώρεσέ με, ἀγαπημένε μου!..... Ἦταν φυσικὸ νὰ

δακρύσω... Τόσα χρόνια ὀνειρευόμουν καὶ περίμενα αὐτὴ τὴν εὐτυχισμένη στιγμή!.....

Καὶ προσθέτει:

— Ὅμως δὲν θέλω νὰ σὲ κρατήσω.... Ἕνας ἄνθρωπος κινδυνεύει. Πρέπει νὰ τρέξης νὰ τὸν σώσης!.... Τί σημασία ἔχει ἂν ἦταν ἐχθρός μας...

Ὁ Ταρζὰν δαγκώνει τὰ χείλια του:

— Εὐχαριστῶ Γκαούρ! τοῦ λέει. Μεῖνε κοντὰ στὴν συντρόφισσά σου. Θὰ ψάξω μονάχος γιὰ τὴ Τζέϊν....

Καί, γυρίζοντας ἀμέσως, προχωρεῖ γιὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς....

Ὁ μελαφὸς γίγαντας τὸν προφταίνει:

— Ὄχι, Ταρζάν! Θὰ σὲ βοηθήσω. Θὰ φύγουμε μαζί....

Ταυτόχρονα ρίχνει μιὰ θυμωμένη ματιὰ στὴν πανώρια συντρόφισσά του:

— Λυπᾶμαι, Ταταμπού! τῆς κάνει. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μίλησες σὰν Ἑλληνίδα!

Καὶ τραβάει ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν Ταρζάν. Βγαίνουν ἀπὸ τὴν πέτρινη σπηλιά.....

Ἡ τροπικὴ μπόρα ἔχει τώρα κοπάσει κάπως. Ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν σιωπηλοὶ τὰ τρομακτικὰ βράχια τοῦ θεόρατου βουνοῦ.

Ἡ μελαψὴ Κόρη συναισθάνεται τὸ λάθος της. Καὶ πέφτοντας μὲ συντριβὴ στὰ νυφικὰ στρωσίδια, ξεσπάει σὲ ἀκράτητους πονεμένους λυγμούς.

Βαθειὰ συγκινημένος ὁ Ποκοπίκο γονατίζει πλάϊ της. Τῆς χαϊδεύει τὰ μακρυά, σγουρὰ κ' ἐβένινα μαλλιά:

— Κουράγιο Ταταμπούκα μου! τῆς κάνει. Ἂν τὰ χάλασες μὲ τὸν μαντράχαλο, μὴ φοβοῦ! Στὸ ράφι δὲν θὰ μείνης! Ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ! Ἀντρακλας δυσθεόρατος, μοβόρος κι ἀνοιχτόκαρδος. Ὁλέ!...

Ἀμέσως τὴν παρατάει. Καὶ πηδῶντας σὰν ψύλλος βγαίνει ἔξω. Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνη τὰ βράχια σὰν τσακάλι. Βιάζεται νὰ φθάση τοὺς δυὸ γίγαντες....

Ὅμως ἀλλοίμονο!..... Τὰ βράχια εἶναι βρεμμένα καὶ γλυστερά.

Καὶ ὁ ἄμοιρος νᾶνος παραπατάει σὲ μιὰ στιγμή. Γκρεμίζεται στὸ τρομακτικὸ βάραθρο!

Καθὼς πέφτει κτυπάει ἀπὸ τὸν ἕνα βράχο στὸν ἄλλο. Καὶ ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Βαρᾶτε βιολιτζῆδεεεες!

Σχεδὸν ταυτόχρονα φωνάζει στὸν Γκαοὺρ καὶ στὸν Ταρζὰν ποὺ σίγουρα θὰ βρίσκωνται πιὸ κάτω:

— Στὴν μπάντα βρέεεεε!.... Θὰ σᾶς σπάσω κανένα κεφάλι!

ΤΟ ΦΙΛΤΡΟ «ΧΟΥΡΟΥ-ΧΟΥΦ»

Ἂς ξαναγυρίσουμε τώρα στὴ Τζέϊν. Τὴν εἴχαμε ἀφήσει — ὅπως θυμόσαστε — στὴν βαθειὰ φρικτὴ καταπακτὴ τοῦ Μονόφθαλμου Μάγου. Τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ ἔλεγε:

— Παντοδύναμε Νάχρα Ντού! Ἔχω μεγάλη ἀνάγκη νὰ μὲ βοηθήσης!.... Κ' ἐγὼ δὲν θὰ φανῶ καθόλου ἀχάριστη στὴν καλωσύνη ποὺ θὰ μοῦ κάνης. Εἶμαι ἀποφασισμένη

νὰ σοῦ χαρίσω τὴν ἀγάπη μου! Καὶ νὰ μείνω ἐδῶ. Νὰ γίνω παντοτεινὴ καὶ πιστὴ σου σκλάβα!...

Ὁ ἀπαίσιος βρυκόλακας τῆς Ζούγκλας χαμογελάει. Τὰ σουβλερά μαυροκίτρινα δόντια του μοιάζουν σὰν τῆς ὀχιᾶς!....

— Πέσ' μου τί ζητᾶς; τὴ ρωτάει. Θὰ σὲ βοηθήσω. Φθά νει νὰ κρατήσης τὸ λόγο σου. Ἀλλοιῶς ἄγριος θάνατος σὲ περιμένει!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τοῦ ἐξηγεῖ διαστικά:

— Θέλω νὰ μοῦ δώσης τὸ μαγικὸ φίλτρο «Χουρουχούφ». Πρέπει νὰ τὸ ἀποκτήσω τώρα ἀμέσως. Καὶ πάλι φοβᾶμαι πὼς δὲν θὰ προφτάσω!....

Ὁ τερατόμορφος Νάχρα Ντοὺ καγχάζει:

— Χά, χά, χά!.... Πολὺ φτηνὰ ἤρθες νὰ τὸ ἀγοράσης, δμορφούλα μου!.... Καὶ γιὰ χίλιες σκλάβες σὰν κ' ἐσένα, δὲν θἄδινα μιὰ σταγόνα του! Χά, χά, χά!...

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ἡ Τζεΐν, τραβάει τὸ φονικὸ πιστόλι της. Τοῦ προτείνει τὴ θανατερὴ κάνη του:

— Βρωμερὸ σκουλίκι! μουγγρίζει. Τὸ πράσινο φαρμακερό μάτι σου δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ μοῦ κάνη κακό. Δῶσε μου ἀμέσως τὸ φίλτρο Χουρουχούφ! Ἀλλοιῶς οἱ πυρωμένες σφαίρες μου θὰ φωλιάσουν στὴν καρδιά σου!...

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος μένει ἀκίνητος στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται. Τὸ παντοδύναμο μάτι του γουρλώνει ἀπὸ τρόμο! Ἀπὸ φρίκη!....

Δειλὸς κι αὐτὸ — ὅπως εἶναι, ἄλλωστε, καὶ ὅλοι οἱ κακοῦργοι — τρέμει γιὰ τὸ βρωμερό τομάρι του.

— Καλά! ψιθυρίζει μὲ δέος. Θὰ σοῦ δώσω τὸ πολύτιμο φίλτρο ποὺ ζητᾶς!....

Σηκώνεται ἀργά. Προχωρεῖ σὲ κάποια κρυφὴ καὶ σκοτεινὴ τρύπα τοῦ ἄντρου του. Οἱ νεκροκεφαλὲς καὶ τὰ κόκκαλα τρίζουν ἀπαίσια κάτω ἀπὸ τὰ γυμνὰ σκελετωμένα του ποδάρια!...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τὸν δείχνει πάντα μὲ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ της. Εἶναι ἕτοιμη νὰ τραβήξη τὴ σκανδάλη: Ἂν ὁ Νάχρα Ντοὺ κάνει τὴν παραμικρὴ ὕποπτη κίνησι.

Καὶ νά: Ὁ παντοδύναμος Μάγος βγάζει ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ κρυψῶνα του ἕνα μικροσκοπικὸ πήλινο βαζάκι. Ξαναγυρίζει ἀργὰ κοντά της. Τῆς τὸ δίνει:

— Παρ' το! Πᾶρ' το ὅλο!...

Ἡ Τζεΐν τὸ ἁρπάζει μὲ τὸ ἀριστερό της χέρι. Γεμάτη λαχτάρα.

— Πέσ' μου, τοῦ κάνει. Πέσ' μου: πῶς θὰ τὸ μεταχειριστῶ;

Τὸ πράσινο μάτι τοῦ Νάχρα Ντοὺ λάμπει παράξενα. Τὴ ρωτάει:

— Τί θέλεις νὰ κάνης μὲ τὸ Χουρουχούφ: Νὰ δώσης χρόνια, ἢ νὰ πάρης χρόνια;

— Καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο! τοῦ ἀποκρίνεται αἰνιγματικά.

—"Ακουσε λοιπόν, τῆς λέει. Κάθε σταγόνα τοῦ φίλτρου μου, μέσα σὲ νερό, «παίρνει»

δέκα χρόνια. Κάθε σταγόνα μέσα σὲ οἰνόπνευμα, «δίνει» δέκα χρόνια.

Ἡ σατανικὴ Τζέϊν δὲν τοῦ ἔχει καμμιὰ ἐμπιστοσύνη.

— Μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια σκύλε; τὸν ρωτάει ἄγρια, μὲ τὴν ἀπειλὴ πάντα τοῦ πιστολιοῦ της.

— Ναί!

— Τότε πᾶρε ὅρκο στὸν Ἄαραμ: Στὸν τρομερὸ θεὸ τῶν Μάγων! Ἀλλοιῶς θὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκυλί!.....

Ὁ μονόφθαλμος Νάχρα — Ντοὺ τρέμει νὰ δώση ψεύτικο ὅρκο στὸν τρομερὸ κ' ἐκδικητικὸ θεό του. Καὶ ὁμολογεῖ:

— Ναί.... Δὲν σοῦ εἶχα πεῖ τὴν ἀλήθεια. Θὰ στὴν πῶ ὅμως τώρα: Σοῦ ὁρκίζομαι λοιπὸν στὸ θεό Ἄαραμ πῶς σωστὸ εἶναι τὸ ἀνάποδο: Μιὰ σταγόνα δηλαδὴ τοῦ φίλτρου Χουρουχοὺφ σὲ νερό, «δίνει» δέκα χρόνια. Σὲ οἰνόπνευμα «παίρνει» δέκα χρόνια!....

Ἡ Τζέϊν τὸν παρατάει τώρα. Ἄρχίζει ν' ἀνεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Ὅπου φθάνει ἐπάνω.

Ὁ Ταρζὰν ἀντικρύζει ἑτοιμοθάνατη τὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσα. Καὶ ἡ καρδιά του ματώνει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ σπαραγμό!

Ἔξω στὸ ὕπαιθρο, ὁ χαλασμὸς τοῦ κόσμου συνεχίζεται: Καταρράκτες νεροῦ ξεχύνονται ἀπὸ τὸν οὐρανό. Καὶ οἱ κεραυνοὶ μοιάζουν μὲ τρομακτικὰ μπρωξίματα προϊστορικῶν ὄρνιων!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας καὶ πάλι δὲν δειλιάζει. Χύνεται ξανὰ σὰν τρελλὴ στὴ μανιασμένη μπόρα. Τρέχει κατὰ τὴ δύσι.....

Βιάζεται νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά τους. Πρὶν ξυπνήσῃ ὁ Ταρζάν,...

. . . . . .

Ὅμως στὰ μισὰ τοῦ δρόμου κοντοστέκεται. Στὶς λάμψεις τῶν κεραυνῶν σὰν κάτι ν' ἀποζητάῃ νὰ βρῇ....

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς σταματάει μπροστὰ σὲ μιὰ βαρειὰ πέτρα. Τὴν ἀνασηκώνει μὲ μεγάλη προσπάθεια καὶ κόπο.

Κάτω ἀπ' αὐτὴν βρίσκεται ἕνα μικρὸ κοίλωμα τῆς γῆς. Ἐκεῖ ἔχει κρύψει δυὸ ἀστραφτερὰ καὶ ἀτίμητα διαμάντια. Μεγάλα σὰν ροδάκινα.

Ἡ Τζέην τ' ἁρπάζει θιαστική. Συνεχίζει τὴν τραγικὴ πορεία της. Ὥσπου τέλος φθάνει στὴ σπηλιά.

Ἡ τροπικὴ μπόρα ἔχει ἀρχίσει τώρα νὰ κοπάζῃ....

Ἡ Χουχοὺ ὑποδέχεται τὴν κυρά της παραξενεμένη καὶ ἀνήσυχη:

— Καλὲ τέτοια νύχτα ξεπόρτισες, κυρὰ Μαντάμα μου; Ὁ ἀφέντης πῆρε τὰ βουνὰ γιὰ νὰ σὲ βρῇ.... Καλὴ γυρίστρα εἶσαι κ' ἐλόγου σου! Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας.

Ὁ καλόκαρδος Μπέϊμπυ, ξαπλωμένος ἀνάσκελα στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς, ροχαλίζει σὰν τρακτέρ!

Ἡ σατανικὴ γυναῖκα κρύβει γρήγορα τὸ μικρὸ βαζάκι μὲ τὸ φίλτρο στὴ ζώνη τῆς κοντόχοντρης πυγμαίας.

— Καλὲ τί κάνεις ἐκεῖ, κυρά; Τ' εἶν' αὐτό;

Ἡ Τζέην τῆς ἐξηγεῖ:

— Ἄκουσέ με, Χουχού: Βλέπεις αὐτὰ τὰ δυὸ διαμάντια.

— Καλὲ διαμάντια εἶν' αὐτά, γιὰ ...καρπούζια;

— Ναί. Εἶναι πολὺ μεγάλα! Κι' ἔχω ἄλλα δώδεκα τέτοια!

— Νὰ τὰ κατοστήσῃς! Μὲ συγχωρεῖτε κιθλας!

— Ἐ, λοιπόν, θὰ στὰ χαρίσω ὅλα! Φτάνει νὰ κάνῃς αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ: Ἀπὸ τὸ μαγικὸ φίλτρο ποὺ ἔχει τὸ βαζάκι, θὰ ρίξῃς ἕξη σταγόνες στὸ νερὸ ποὺ θὰ πιῇ ὁ Γκαούρ. Καὶ δυὸ σταγόνες στὸ κονιὰκ ποὺ θὰ πιῇ ὁ Ταρζάν, ὁ ἀφέντης σου! Κατάλαβες;

— Κατάλαβα. Ἀλλὰ γιατί, καλέ;

Ἡ Ἀρχόντισσα συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τὴν ἄκουσε:

— Ἐσὺ θὰ πᾶς στὸ βουνὸ τοῦ Γκαούρ. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ. Θὰ κάνω τὴν ἄρρωστη.... Καὶ πρόσεξε καλά: Θὰ τοὺς ποτίσῃς μὲ τὸ φίλτρο πρὶν γίνῃ ὁ γάμος. Πρὶν ὁ Γκαούρ παντρευτῇ τὴν Ταταμπού!

— Ναί, καλέ!

— Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: Ὅλ' αὐτὰ θὰ γίνουν κρυφά. Λέξι δὲν θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ στόμα σου!... Ἀλλοιῶς, βλέπεις

αὐτὸ τὸ πιστόλι; Θὰ σὲ ξαπλώσω κάτω νεκρή!

Ἡ Χουχοὺ γουρλώνει τρομοκρατημένη τὰ μάτια της:

— **Καλὲ Θεὸς φυλάξη, κυρὰ Μαντάμα μου!**...Οὔτε γι' ἀστεῖο μὴ τὸ λές! Ἐπιτρέπεται νὰ πεθάνω: ἀνύπαντρη κοπελλίτσα; Καὶ πάνω στὸ ἄνθον τῆς ἡλικίας μου; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνθρώπινες πατημασιὲς ἀκούγονται, ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Ἡ σατανικὴ Τζέϊν προφθαίνει. Πέφτει γρήγορα στὰ στρωσίδια της. Ἀρχίζει νὰ **βογγάη** σὰ θαρειὰ ἄρρωστη!...

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ !

Ἂς παρακολουθήσουμε τώρα τοὺς δυὸ ἀγαπημένους μας γίγαντες: τὸν Ταρζὰν καὶ τὸν Γκαούρ.

Ὅπως θυμόσαστε τοὺς εἴδαμε νὰ κατεβαίνουν τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό...

Μὰ ὁ ἄμοιρος νᾶνος ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσε γλυστράει στὰ βρεμμένα βράχια. Καὶ γκρεμοτσακίζεται στὸ **βάραθρο**...

Ὁ λευκὸς καὶ ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀκοῦνε τὶς φωνές του. Καὶ στὶς λάμψεις τῶν κεραυνῶν τὸν βλέπουν νὰ πέφτη σὰν μαύρη μπάλλα...

Ἀφάνταστα ψύχραιμος καὶ σβέλτος ὁ Γκαούρ πηδάει σ' ἕναν πλαϊνὸ βράχο. Ἔτσι **βρίσκεται** κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ **σημεῖο ποὺ γκρεμίζεται ὁ Ποκοπίκο.**

Ἔτσι, στυλώνει γερὰ τὰ **πόδια του καὶ ἀνοίγει τὰ χέρια. Περιμένει λίγες στιγμές.**

Ἡ ἔντασι τῆς μπόρας ἔχει λιγοστέψει ἀρκετά. Ὅμως οἱ ἀστραπὲς καὶ οἱ κεραυνοὶ συνεχίζονται.

Στὸ φευγαλέο φῶς τους ὁ μελαψὸς γίγαντας καταφέρνει ἀπίστευτο θαῦμα: Μ' ἕνα πήδημα καὶ μὲ μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι τῶν χεριῶν του, ἁρπάζει τὴ «μαύρη μπάλλα» στὸν ἀέρα! Καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴ χατζάρα του!

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο ἔχει σωθῆ. Ὅμως εἶναι ἔξω φρενῶν μὲ τὸν σωτῆρα του:

— Μὲ ποιὸ δικαίωμα, σὲ περικαλῶ, ἄγγιξες τὴ θρυλικὴ χατζάρα μου; Ἂν τὸ ξανακάνῃς, θὰ μὲ φέρῃς στὴ δύσκολη θέσι νὰ σὲ .....σφάξω!

. . . . . .

Κατεβαίνουν τώρα κ' οἱ τρεῖς ἁργὰ τὰ **βρεγμένα** καὶ ἀπόκρημνα **βράχια**. Μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ προφύλαξι.

Ὁ νᾶνος χασμουριέται:

— Ἂν δὲν μὲ σταματοῦσες, μωρὲ Μαντράχαλε, θὰ εἶχα φτάσει τώρα κάτω!... Πολὺ μὲ χασομέρησες. π' ἀνάθεμά σε!.

. . . . . .

Ἡ νεροποντὴ ἔχει σταματήσει πιά...

Οἱ δυὸ γίγαντες καὶ **ὁ** νᾶνος μάταια γυρίζουν στὴ Ζούγκλα καὶ φωνάζουν :

— Τζέεεεεϊν! Τζέέεεεεϊν!..

Ἡ χαμένη Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν βρίσκεται πουθενά.

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα:

— **Θέε, ἀδερφέ μου, ἡ κυρὰ Τέτοια νἄχη γυρίση στὴ σκη-**

λιά; Κ' ἐμεῖς νὰ ψάχνουμε σὰν κορόϊδα;

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ὁ Ταρζὰν βρίσκουν σωστὴ τὴ σκέψι του. Καὶ παίρνουν ἀμέσως τὸ δρόμο πρὸς τὴ δύσι.....

Καθὼς προχωροῦν ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀναστενάζει:

— Ἄκουσέ με, Ταρζάν: Μιὰ παράξενη σκέψι βασανίζει τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά μου!..... Δὲν ξέρω ἂν κάνω καλὰ ποὺ θὰ παντρευτῶ τὴν Ταταμποῦ...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ξαφνιάζεται:

— Πῶς;! Γιατί;

— Γιατὶ τὴν ἀγαπάει καὶ ὁ Μὰξ Ἄρλαν!..... Δὲν ξέρω ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό μας τὴν ἀγαπάει περισσότερο.

—Ἂν τὴν ἀγαπάει ἐκεῖνος, τότε δική του συντρόφισσα πρέπει νὰ γίνῃ. Ὄχι δική μου.....

Ὁ Ταρζὰν τὸν κυττάζει μὲ οἶκτο:

— Ἡ καλωσύνη σου Γκαοὺρ ξεπερνάει τὴ βλακεία!....

Καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι, συνεχίζει:

— Κάθε φορὰ ποὺ σὲ ἀκούω νὰ μιλᾶς ἔτσι, ντρέπομαι γιὰ λογαριασμό σου!.....

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας κοντοστέκεται:

— Ἴσως νὰ μὴ μὲ καταλάβες, Ταρζάν.... Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί γίνεται μέσα μου!

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἀγαπῶ ἀφάνταστα τὴν πανώρια Ταταμπού. Πιὸ πολὺ λογαριάζω μιὰ τρίχα τῶν μαλλιῶν της παρὰ τὴ ζωή μου!... Κι ὅμως, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, συλλογιέμαι: Μήπως ὁ Μὰξ Ἄρλαν τὴν ἀγαπάει περισσότερο ἀπὸ μένα; Μήπως κοντά του, ἡ ἀγαπημένη μου, θὰ εἶναι πιὸ εὐτυχισμένη; Πέσ' μου λοιπόν, Ταρζάν: Κάνω ἄσχημα ποὺ λογαριάζω πιὸ πολὺ τὴν εὐτυχία της ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου; Βρίσκεις ἀκόμα πὼς ἔχω ἄδικο;

Τὰ μάτια τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας βουρκώνουν. Κυττάζει γιὰ λίγες στιγμὲς τὸν Γκαοὺρ μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό. Τέλος τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλάει στὸ μέτωπο:

—Συχώρεσέ με! τοῦ λέει. Νόμιζα πὼς εἶσαι ἕνας ἄνθρωπος, ὅπως κ' ἐγώ!...Ὅμως τώρα βλέπω πὼς εἶσαι ὑπεράνθρωπος! Σχεδὸν θεός! Στέκεσαι πολὺ ψηλά, Γκαοὺρ! Οἱ φτεροῦγες τοῦ νοῦ μου θαμπώνουν στὴ λάμψι τοῦ ψυχικοῦ σου μεγαλείου!....

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀνταποδίνει τὸ φίλημα τοῦ Ταρζάν:

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου!.... Ὅμως, μὴ λὲς μεγάλα λόγια! Δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος. Ἀπὸ μιὰ φτωχιὰ κι ἀδύναμη πατρίδα!....

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀναστενάζει:

— Πόσο θἄθελα νἄμουν κ' ἐγὼ Ἕλληνας!.....

Ὁ Γκαοὺρ ξέρει πὼς στὶς φλέβες τοῦ Ταρζὰν δὲν κυλάει τώρα παρὰ μονάχα τὸ δικό του αἷμα. Καὶ ψιθυρίζει σὰ νὰ παραμιλάῃ:

— Ποιὸς ξέρει... Μπορεῖ νὰ εἶσαι...

Οἱ δυὸ γίγαντες συνεχίζουν

τὸ δρόμο τους.....

Ὅμως ὁ αἰώνιος Ποκοπίκο τοὺς ἔχει πάρει στὸ μεζέ:

— Πολὺ στὸ ρωμαντιλίκι τὸ ρίξατε, ἀδερφέ μου, τώρα τελευταῖα!... Μὰ ἔννοια σας: κ' οἱ δυὸ τὰ ἴδια κορόϊδα εἴσαστε! Παρ' τον ἕνα καὶ χτύπα τὸν ἄλλο! Οὔ, νὰ μοῦ χαθῆτε μαντραχαλάδες!

Καὶ τοὺς σκάει συμπληρωματικὰ ἕνα φρέσκο, φρέσκο, στιχάκι:

Μιὰ παροιμία θὰ σᾶς πῶ,
κι' ἂς εἶμ' ἐν' ἀραπάκι:
«Ὁ τέντζερης ἐκύλησε
καὶ βρῆκε τὸ καπάκι!».

Η ΤΖΕΪΝ «ΘΥΣΙΑΖΕΤΑΙ

Καὶ νά: Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζὰν καὶ ὁ Ποκοπίκο φθάνουν τώρα στὴν στὴν ἀρχοντικὴ σπηλιά.

Ἡ Τζεῖν πού — ὅπως εἴδαμε — ἄκουσε τὰ βήματά τους νὰ πλησιάζουν. Κ' ἔπεσε γρήγορα στὰ στρωσίδια της κάνοντας τὴν ἐτοιμοθάνατη.

Ἡ Χουχοὺ ἐξηγεῖ στὸν Ταρζάν:

— Ἦρθε, καλὲ Ἀφέντη μου, σὲ κακὰ χάλια!. Ὅλη νύχτα γύριζ' ἔξω: στὴ μπόρα καὶ στοὺς κεραυνούς. Μὰ εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία της τέτοιες τρέλλες Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Μπέϊμπυ, ξαπλωμένος ἀνάσκελα, συνεχίζει τὸ ρεσιτάλ τοῦ.... ροχαλητοῦ του.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σκύβει μὲ ἀνείπωτη λαχτάρα στὴν ἀναίσθητη — ὅπως νομίζει — συντρόφισά του. Τῆς βρέχει τὸ πρόσωπο μὲ νερό. Τὴν κυττάζει μὲ βουρκωμένα μάτια:

— Τζεῖν!... Ἀγαπημένη μου Τζεῖν!... Δὲν θὰ σ'ἀφήσω νὰ χαθῆς!... Δὲν θέλω νὰ πεθάνης!.....

Καθὼς τῆς χαϊδεύει τὰ χρυσᾶ μαλλιά, τὸ χέρι του τραντάζεται ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

Ἡ σατανικὴ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας κάνει τώρα πὼς συνέρχεται κάπως. Ἀνοίγει ἀργὰ τὰ γατίσια μάτια της....

Τρελλὴ χαρὰ ζωγραφίζεται ἀμέσως στὸ πονεμένο πρόσωπο τοῦ Ταρζάν.

— Τζεῖν!... Πέσ' μου πὼς εἶσαι καλά! Πέσ' μου πὼς δὲν ἔχεις τίποτα!.... Μὴν ἀφήνης τὴν καρδιά μου νὰ σπαράζη!..

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει:

— Ἀμάν, σορόπια, ἀδερφέ μου!

Ἡ Χουχοὺ ἀναστενάζει:

— Καλὲ τύχη ποὺ σοῦ τὴν ἔχουνε μερικαὶ καρακάξαι!.... Μὲ συγχωρεῖται κιόλας!

Ἡ Τζεῖν κυττάζει φοβισμένη τάχα τὸν σύντροφό της:

— Συχώρεσέ με, Ταρζάν! ψιθυρίζει ξεψυχισμένα. Τὸ σφάλμα μου εἶναι μεγάλο!... Ἔφυγα κρυφὰ τὴ νύχτα ἀπ' τὴ σπηλιά μας... Ἤθελα νὰ κάνω μιὰ ;κπληξι στοὺς ἀγαπημένους φίλους μας : στὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμπού!..

»Ὅμως μιὰ τρομακτικὴ μπόρα μὲ βρῆκε στὸ δρόμο. Τὸ κρύο νερὸ τῆς βροχῆς πότισε βαθειὰ τὸ κορμί μου. Μέχρι μέσα τὰ κόκκαλα!...

»Χαροπάλαιψα στοὺς ὁρμητικοὺς χείμαρρους τῆς ἀτέλειωτης νεροποντῆς. Λίγο ἔλλει-

Ένα πεινασμένο λιοντάρι μυρίζεται τὴ σάρκα τῆς Τζέϊν. Καὶ ἡ ἄμοιρη γυναῖκα ἀναγκάζεται νὰ παλέψη σκληρὰ μαζί του.

ψε νὰ πνιγῶ!... Τέλος κ' ἕνα πεινασμένο λιοντάρι μυρίστηκε τὴ σάρκα μου. Πάλεψα γιὰ λίγο μαζί του. Κατάφερα νὰ τοῦ ξεφύγω. Νὰ σκαρφαλώσω σ' ἕνα θεόρατο δέντρο...

»Ὅμως κ' ἐκεῖ ἄλλη συμφορὰ μὲ περίμενε: Τρομερὸς κεραυνὸς πέφτει πάνω στὸ δένδρο. Τὸ σχίζει στὰ δυό. Τὸ γκρεμίζει κάτω...

»Τὸ λιοντάρι ποὺ μὲ παραμόνευε ἐκεῖ, σκοτώνεται. Ἐγὼ ὄχι!.. Μὰ ὁ ἠλεκτρισμὸς τοῦ κεραυνοῦ μοῦχει τσακίσει τὰ νεῦρα. Μὲ χίλια βάσανα καταφέρνω νὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ στὴ σπηλιά μας!...

Ὁ Ταρζὰν τὴν κυττάζει μὲ ἀπέραντη ἀγάπη:

— Πές μου λοιπόν: Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ἄξιζε νὰ κινδυνέψης τόσο;

Ἡ Τζέϊν τοῦ δείχνει τὰ δυὸ μεγάλα λαμπερὰ διαμάντια:

— Αὐτά!... Τὰ εἶχα κρύψει ἀπὸ καιρὸ κάπου μακρυά. Εἶναι ὁ μοναδικὸς θησαυρὸς ποὺ ἔχω στὴ Ζούγκλα! Πῆγα νύχτα νὰ τὰ πάρω. Δὲν ἤθελα νὰ μὲ 'δῆ κανένας... Τὸ ἕνα θὰ τὸ χαρίσω στὸν Γκαούρ. Τὸ ἄλλο στὴν Ταταμπού. Δῶρα γιὰ τὸ γάμο τους. Εἶμαι ἡ

κουμπάρα! Ἐγὼ θὰ τοὺς στεφανώσω!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει συγκινηθῆ:

— **Σ' εὐχαριστῶ, Τζέϊν!**

Ὁ Ταρζὰν τοῦ ψιθυρίζει στὸ αὐτί:

— Βλέπεις τί ὑπέροχη ψυχὴ ποὺ ἔχει;! Καὶ πόσο μεγάλη κ' εὐγενικὴ καρδιά!... Κ' ὕστερα: μιὰ τέτοια γυναίκα, ἡ Ταταμπού, τὴ λέει «ἐχθρό» της! Πόσο ἄδικο ἔχει!

Ὁ Γκαοὺρ χαμηλώνει τὰ μάτια του χωρὶς ν' ἀποκριθῆ...

Στὸ μεταξὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ ξημερώνη.

Ὁ Μπέϊμπυ ἐξακολουθεῖ νὰ ροχαλίζη. Πάνω ἀπὸ τὰ κλειστὰ βλέφαρά του βρίσκονται τὰ μεγάλα χοντρὰ γυαλιά. Οὔτε στὸν ὕπνο δὲν τ' ἀποχωρίζεται.

Ὁ Ποκοπίκο ρωτάει σοβαρὸς τὴ Χουχού:

— Ξέρεις γιατί ὁ Ὑψηλότατος φοράει γυαλιὰ ὅταν κοιμᾶται;

— Ναί, χρυσό μου: Γιὰ νὰ μή... σκονίζωνται τὰ ματάκια του!

— Λάθος! τῆς κάνει.

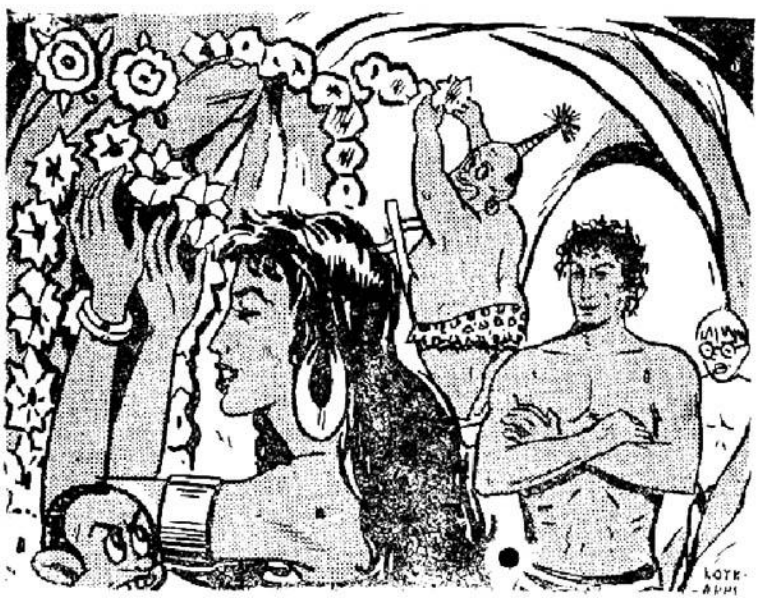

Ἡ σπηλιὰ τοῦ πέτρινου δουνοῦ ἔχει στολιστῆ μὲ ξωτικὰ λουλούδια. Σὲ λίγο θὰ γίνουν οἱ εὐτυχισμένοι γάμοι τοῦ Γκαοὺρ καὶ τῆς Ταταμπού.

Καὶ τῆς ἐξηγεῖ:

— Τὰ γυαλιά τὰ φοράει γιὰ νὰ βλέπη τά... ὄνειρά του!

Ὁ Γκαοὺρ κυττάζει μὲ συμπόνια τὴ Τζέϊν:

— Εἶσαι πολὺ ἐξαντλημένη! τῆς λέει. Καταλαβαίνω πὼς δὲν θὰ μπορέσης νὰ ἔρθης στὸ γάμο μας.

Ἡ καταχθόνια γυναίκα δὲν θέλει νὰ τὴν ὑποψιαστοῦν. Καὶ μεταχειρίζεται ἕνα σατανικὸ τέχνασμα. Διαμαρτύρεται τάχα:

— Ὄχι, Γκαούρ!.. Θὰ ρθῶ στὸ βουνό σας! Πρέπει νὰ σᾶς στεφανώσω!

Ταυτόχρονα κάνει νὰ σηκωθῆ. Μὰ ξαναπέφτει βαρειὰ καὶ ἀδύναμη πάλι κάτω:

— Σηκῶστε με! τοὺς παρακαλάει τάχα. Πρέπει νὰ ρθῶ...

Ὁ Ταρζὰν τὴ συμβουλεύει:

— Ἡσύχασε, ἀγαπημένη μου!.. Μεῖνε καλύτερα ἐδῶ. Ἀφοῦ τὸ βλέπεις: Δὲν ἔχεις δυνάμεις!..

Ὁ Γκαοὺρ συμφωνεῖ:

— Ναί, Τζέϊν... Πρέπει νὰ μείνης ξαπλωμένη. Θὰ σοῦ κάνη κακὸ νὰ σηκωθῆς.. Ἀφοῦ εἶσαι ἄρρωστη, θ' ἀναβάλουμε τὸ γάμο μας...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας διαμαρτύρεται :

— Ὄχι, ὄχι!.. Ὁ γάμος πρέπει νὰ γίνη σήμερα! Ξέρω πόσο ἀγαπιόσαστε! Καταλαβαίνω πόσο θὰ λαχταρᾶτε νὰ γίνετε ταῖρι!... Δὲν θέλω νὰ κάνετε γιὰ μένα μιὰ τόσο μεγάλη θυσία!.. Ἂν εἶναι ἔτσι, τότε θυσιάζομαι... Ἂς σᾶς στεφανώση ὁ Ταρζάν...

Ὁ γάμος σας ὅμως πρέπει νὰ γίνη!... Θὰ στεναχωρηθῶ πολὺ ἂν ἀναβληθῆ γιὰ μένα!..

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δέχεται τὴ λύσι:

— Ἔστω, Τζέϊν... Ἀφοῦ ἐπιμένεις θὰ παντρευτοῦν. Θὰ τοὺς στεφανώσω ἐγώ. Θὰ τοὺς προσφέρω καὶ τὰ πολύτιμα δῶρα σου... Φτάνει ἐσὺ νὰ μὴ σηκωθῆς. Νὰ μείνης ἐδῶ, ξαπλωμένη στὰ στρωσίδια σου!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χαμογελάει ἱκανοποιημένος. Ἡ λύσι αὐτὴ τὸν γεμίζει χαρά!

— Πήγαινε, ἀδελφέ μου! τοῦ λέει ὁ Ταρζάν. Σὲ λίγο θὰ ξεκινήσω κ' ἐγώ... Νὰ μὲ περιμένετε στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ σας!...

Ὁ Γκαοὺρ βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά. Προχωρεῖ βιαστικὸς κατὰ τὴν ἀνατολή...

Ὁ Ποκοπίκο κάνει νὰ τὸν ἀκολουθήση. Ὅμως ἡ Χουχοὺ τὸν συγκρατεῖ:

— Καλὲ εἶδες, χρυσό μου; Τὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμποὺ τοὺς παντρεύουνε! Ἐμᾶς πότες θὰ μᾶς «κουκουλώσουνε»;

— Ὅταν.., πεθάνουμε! τῆς κάνει ὁ νάνος. Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια νὰ φθάση τὸν μελαψὸ γίγαντα.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία βγαίνει στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Φωνάζει στὸ μικροσκοπικὸ νάνο ἔξω φρενῶν:

— Οὔ νὰ μοῦ χαθῆς, παληοκρεμανταλᾶ!.. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

....

Εἶναι ἡμέρα τώρα πιά. Καὶ προχωρημένη μάλιστα. Ὁ ἥλιος κοντεύει νὰ φθάση στὴν κορφὴ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ Ταρζὰν ἑτοιμάζεται νὰ φύγη γιὰ τὸ περήφανο Ἑλληνικὸ βουνό. Νὰ στεφανώση τοὺς δυὸ φίλους του...

Ἡ Χουχοὺ καὶ ὁ Μπέϊμπυ ἔχουν ξεκινήσει πιὸ μπροστά. Τώρα θὰ ἔχουν φθάσει ἐκεῖ..

Ἡ σατανικὴ Τζέϊν κάνει πὼς δὲν μπορεῖ οὔτε ν' ἀνασηκωθῆ ἀπὸ τὰ στρωσίδια. Δίνει ὅμως στὸ σύντροφό της τὰ δυὸ μεγάλα καὶ ἀστραφτερὰ διαμάντια:

— Πήγαινε, Ταρζάν!.. Μαζὶ μὲ τὰ πολύτιμα αὐτὰ πετράδια, δῶσ' τους καὶ τὶς εὐχές μου: Νὰ ζήσουν χαρούμενοι καὶ παντοτεινὰ εὐτυχισμένοι! Μὲ τὸ καλὸ νὰ γυρίσουν καὶ στὴν ἀγαπημένη τους πατρίδα!...

Ὁ Ταρζὰν σκύβει καὶ τὴ φιλάει στὸ μέτωπο:

— Εἶσαι ὑπέροχη γυναίκα, Τζέϊν! ψιθυρίζει μὲ θαυμασμό. Ἔχεις μεγάλη ψυχή! Εὐγενικὴ καρδιά!

Τέλος ἀνασηκώνεται. Κάνει νὰ φύγη...

Ὅμως ἡ «ἀνήμπορη» συντρόφισσά του κάτι ἔχει ξεχάσει:

— Στάσου, ἀγαπημένε μου.. Ψᾶξε ἐκεῖ ἀριστερὰ στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς μας. Πίσω ἀπ' τὴ μεγάλη πέτρα ἔχω κρύψει, ἀπὸ καιρό, ἕνα μπουκάλι παληὸ κονιάκ. Πάρ' το.. Δῶσ' το στὴ Χουχοὺ νὰ σᾶς κεράση!...

Ὁ Ταρζὰν χαμογελάει:

— Μὰ κανένας, οὔτε ὁ γαμπρός, οὔτε ἡ νύφη πίνουν ποτέ τους οἰνόπνευμα!..

Τὰ γατίσια μάτια τῆς φοβερῆς γυναίκας λάμπουν παράξενα:

— Δὲν πειράζει, Ταρζάν... Πᾶρ' το μονάχα γιὰ σένα. Ὁ Γκαοὺρ ἂς πιῆ νερό!

ΕΝΑ ΖΩΝΤΑΝΟ ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ!

Μὲ τὴ μπουκάλα στὸ χέρι, ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, προχωρεῖ τώρα γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνὸ τοῦ Γκαούρ...

Παρὰ τὰ χρόνια του κρατιέται ἀκόμα καλά. Μονάχα ποὺ νοιώθει τὰ πόδια του κάπως βαρειά. Καὶ ἡ ράχι του εἶναι λίγο κυρτή...

Ὅμως ἡ μεγάλη καρδιά του μένει πάντοτε ἡ ἴδια: Γερή! Θαρραλέα! Ἀτρόμητη μπροστὰ καὶ στὸν μεγαλύτερο κίνδυνο!..

Καὶ νά : Ξαφνικὰ σπαρακτικὲς γυναικεῖες φωνὲς φθάνουν στ' αὐτιά του!

Ὁ Ταρζὰν στιγμὴ δὲν ἀφήνει νὰ χαθῆ. Ἀλλάζει ἀμέσως κατεύθυνσι. Τρέχει πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούγονται τὰ ξεφωνητὰ τῆς ἄγνωστης.

Τὸ ἀθάνατο Ἑλληνικὸ αἷμα, ποὺ τρέχει τώρα ὁλοκληρωτικὰ στὶς φλέβες του, τὸν ἔχει κάνει ὑπέροχο σὰν τὸν Γκαούρ!... Εἶναι ἕτοιμος πάντα νὰ θυσιάση τὴ ζωή του γιὰ νὰ σώση κάποιον ποὺ κινδυνεύει...

Ἔτσι κάνει καὶ τώρα...

Σὰν φθάνει ἐκεῖ, ἀντικρύζει κάτι τρομακτικό : Εἶναι μιὰ νέα καὶ ἀφάνταστα ὄμορφη Ἰθαγενής. Ποὺ ἡ ἄμοιρη βρίσκεται σὲ τραγικὴ θέσι:

Γύρω στὸ ἀγαλματένιο μελαψὸ κορμί της ἔχει τυλιχτῆ ἕνας τεράστιος πειναομένος βόας!...

Τὸ φοβερὸ φίδι τὴ σφίγγει μὲ τὶς κουλοῦρες του θανατερά! **Τὰ κόκκαλα τῆς ἄτυχης** κοπέλλας τρίζουν ἀπαίσια! Τὰ μάτια της ἔχουν πεταχτῆ ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους. Τὸ στόμα της ἔχει μαρμαρώσει ἀνοιχτό. Ἡ γλῶσσα της κρέμετ' ἔξω!...

Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ ἡ ἀπεγνωσμένη ἀντίστασί της θὰ παραλύση! Θ' ἀπομείνη νεκρὴ μέσα στὴν κρύα ἀγκαλιὰ τοῦ ἀπαίσιου φιδιοῦ!

Τὸ γιγαντιαῖο ἑρπετὸ θὰ τῆς σπάση ὕστερα τὰ κόκκαλα. Καὶ μὲ τ' ἀγκαλιάσματά του θ' ἀρχίση νὰ πλάθη, σιγὰ - σιγά, τὸ κορμί της. Θὰ τὸ κάνη μιὰ ἄμορφη μακρόστενη μάζα. Ἀπὸ ματωμένες σάρκες καὶ τσακισμένα κόκκαλα.

Τέλος θὰ ξετυλιχτῆ. Θἄρθη ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη. Θ' ἀνοίξη τὸ τεράστιο στόμα του. Καὶ θ' ἀρχίση νὰ σέρνεται καὶ νὰ χάφτη τὸ πολτοποιημένο του θῦμα!..

Ὁ Ταρζάν, ποὺ τὰ ξέρει ὅλ' αὐτά, φαντάζεται καὶ πῶς τὰ βλέπει κιόλας νὰ γίνωνται...

Τὸ ἑλληνικὸ αἷμα του ἐπαναστατεῖ!... Καὶ παρατώντας κάτω τὴ μπουκάλα μὲ τὸ κονιάκ, χύνεται πάνω στὸ βόα. Τὸν ἁρπάζει γερὰ ἀπὸ τὸ λαιμό.

Τὸ τεράστιο φίδι ἀγριεύει. Ξετυλίγει ἀμέσως τὶς θανατερὲς κουλοῦρες του ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς Ἰθαγενοῦς. Καὶ κουλουριάζεται στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θέλησε νὰ τὴ σώση... Ἀρχίζει νὰ τὸν σφίγγη μὲ πιότερη λύσσα καὶ μανία!..

Ὅμως τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ λευκὸς γίγαντας. Σφίγγει κ' ἐκεῖνος μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι τὸ λαιμὸ τοῦ μανιασμένου ἑρπετοῦ.

Ὅπου κάποτε ἡ τραγικὴ αὐτὴ μονομαχία παίρνει τέλος: Ὁ Ταρζὰν πετάει μὲ ἀνακούφισι ἀπὸ πάνω του τὸ νεκρὸ κορμὶ τοῦ πνιγμένου φιδιοῦ!

Ἡ πανέμορφη νέα Ἰθαγενὴς πέφτει ἀμέσως κάτω. Φιλάει μ' εὐγνωμοσύνη τὰ γυμνὰ πόδια τοῦ λευκοῦ σωτήρα της.

Ἐκεῖνος σκύβει καὶ τὴν ἀνασηκώνει. Τὴ ρωτάει λαχανιασμένος:

— Τί ζητοῦσες ἐδῶ; Γιατί γυρίζεις μονάχη σ' αὐτὰ τ' ἄγρια μέρη;

Ἐκείνη τὸν κυττάζει χαμένα. Ἐνῶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της παίρνουν παράξενη ἔκφρασι:

— Ἔρχομαι γιὰ νὰ συναντήσω ἐσένα, Βασιλιὰ τῆς Ζούγκλας! Μὲ λένε Νταλιάνα!... Εἶμαι μιὰ ἀπὸ τὶς σκλάβες τοῦ Γιαχάμπα...

»**Κάποτε ἔτυχε νὰ σ' ἀντικρύσω. Πάλευες καὶ χτυπιόσουν** μὲ τὸν ἀφέντη μου...

Μιὰ πανέμορφη μελαψὴ κοπέλλα παλεύει ἀπεγνωσμένα μ' ἕναν τεράστιο βόα ποὺ ἔχει κουλουριαστῆ στὸ κορμί της!...

'Απὸ τότες νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ πονάη γιὰ σένα! Δὲν μπορῶ νὰ φάω. Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ!..

»Χθὲς τὴ νύχτα, μὲ τὴ νεροποντὴ καὶ τοὺς κεραυνούς, κατάφερα νὰ φύγω κρυφὰ ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ Γιαχάμπα. Ὧρες ἀτέλειωτες, ἡ ἄμοιρη, χαροπάλευα μέσα στὸ θυμὸ τοῦ οὐρανοῦ. Ἔψαχνα νὰ βρῶ τὴ σπηλιά σου...

'Ο Ταρζὰν δὲν εἶχε πολυκαταλάβει ἀκόμα:

— Καὶ τί μὲ θέλεις; τὴ ρωτάει. Τί ζητᾶς ἀπὸ μένα;

'Η πανέμμορφη ἰθαγενὴς τοῦ ἀποκρίνεται θαρρετά:

— 'Η καρδιά μου δὲν θὰ πονάη κοντά σου! Θὰ μπορῶ νὰ τρώω. Θὰ μπορῶ νὰ κοιμᾶμαι... Πάρε με σκλάβα σου!

'Ο Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν κυττάζει σαστισμένος. Δὲν θἆναι πάνω ἀπὸ δεκαέξη χρόνων. Μελαψὴ καὶ ἀφάνταστα ὄμορφη κοπέλλα! Πιὸ λεπτὴ ἀπὸ τὴν Ταταμπού. Τὴ μέση καὶ τοὺς μηρούς της σκεπάζει ἕνας χορταρένιος θύσανος. Τὰ μακρυὰ κατάμαυρα μαλλιά της στολίζει ἕ-

να κόκκινο ξωτικὸ λουλούδι..

Στὰ μάτια της καθρεφτίζεται ἀπέραντη ἀγάπη. Ἀνείπωτος πόνος!... Ὁλόκληρη μοιάζει μὲ μυρωμένο ἀγριολούλουδο! Μ' ἕναν ἄγουρο ξυνόχυμο καρπό!

Ὁ Ταρζὰν νοιώθει φοβερὸ κι ἀκατανίκητο πειρασμό. Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος. Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ὑπέροχο αὐτὸ πλάσμα!.. Καὶ μιὰ παράξενη πάλη γίνεται μέσα του...

Τέλος ἡ Λογικὴ νικάει τὴν Καρδιά. Καὶ χαμογελάει θλιμμένα:

— Εἶσαι μικρή, κοπέλλα μου! τῆς λέει. Πολὺ μικρὴ ἀκόμα!.. Γύρισε στὸ χωριό σου. Στοὺς δικούς σου... Καὶ χάρισε τὴν καρδιά σου σὲ κανένα νέο παλικάρι!

Ἡ Νταλιάνα ξαναπέφτει κάτω. Ἀγκαλιάζει πάλι τὰ πόδια του.

— Μὴ μ' ἀφήνης! κλαψουρίζει. Ἡ καρδιά μου πονάει. Δὲν μπορῶ νὰ φάω! Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ! Πάρε με σκλάβα σου. Θὰ πεθάνω, Βασιλιά μου!..

Ὁ Ταρζὰν νοιώθει νὰ κλονίζεται τώρα. Ἡ ἀντίστασί του στὸν πειρασμὸ ὅλο καὶ λιγοστεύει.

Καταλαβαίνει πὼς πρέπει νὰ φύγη ἀμέσως. Ἀλλοιῶς..

Ἔτσι καὶ γίνεται: Τραβάει μὲ δύναμι τὰ πόδια του. Τὰ ξεριζώνει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της. Καὶ μουγγρίζει ἄγρια. Πιὸ πολὺ γιὰ νὰ φοβερίση τὸν ἑαυτό του, παρὰ ἐκείνη:

— Φύγε τρελλή!.. Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου!..

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως προσθέτει μὲ θλιμμένο παράπονο:

— Εἶσαι μικρή!.. Πολὺ μικρή, ἀλλοίμονο!..

Τὸ κορμὶ τῆς ἄμοιρης κοπέλλας, σωριασμένο κάτω, σπαράζει ἀπὸ τοὺς λυγμούς...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἁρπάζει μὲ βιάσι τὴ μπουκάλα τοῦ κονιάκ. Καὶ φεύγει τρέχοντας.

Συνεχίζει τὸ δρόμο του γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμποὺ περιμένουν νὰ τοὺς στεφανώση...

Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς προχωρεῖ, ἀναστενάζει:

— Ἀααχχχ!.. Γιατί νὰ μὴν εἶμαι εἴκοσι χρόνων παληκάρι;!

«ΠΑΝΤΡΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ!»

Ὅταν φθάνη στὴ σπηλιὰ τοῦ Γαμπροῦ καὶ τῆς Νύφης εἶναι περασμένο μεσημέρι πιά.

Ὁ τροπικὸς ἥλιος καίει ἀφάνταστα. Τὰ νερὰ τῆς νυκτερινῆς μπόρας γίνονται ὑδρατμοὶ κ' ἐξατμίζονται. Ἡ Ζούγκλα μοιάζει μ' ἕνα ἀπέραντο χαμάμ!

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ὁ Ποκοπίκο, ἡ Χουχοὺ καὶ ὁ Μπέϊμπυ τὸν ὑποδέχονται μὲ χαρούμενες φωνές.

Ἡ πανώρια μελαψὴ Ἑλληνίδα ἔχει στολίσει τὰ μαλλιά της μὲ ἀγριολούλουδα!

Ὁ νάνος ξεφωνίζει μὲ κέφι:

— Καλῶς τὸν Κουμπάροοο!

Νὰ ζήσης νὰ «κρεμάσης» κι ἄλλους!...

Μέσα στὴ σπηλιὰ ὅλα εἶναι τώρα ἕτοιμα. Μονάχα ὁ Ἰθαγενὴς Ἱερέας τοῦ θεοῦ Κράουμπα δὲν ἔχει φθάσει ἀκόμα...

Ἡ Χουχοὺ παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀφέντη της τὴ μπουκάλα. Καὶ φεύγει μὲ τρόπο...

Σὲ λίγο, ὅταν ξαναγυρίζη στὴ σπηλιά, κρατάει δυὸ μικρὲς κολοκυθένιες κοῦπες. Τὴ μιὰ μὲ δροσερὸ νερό. Τὴν ἄλλη μὲ τὸ παληὸ δυνατὸ κονιάκ...

Στὸ νερὸ ἔχει ρίξει κρυφὰ ἕξη σταγόνες ἀπὸ τὸ παράξενο μαγικὸ φίλτρο. Στὸ κονιάκ μονάχα δύο...

Ἔχει κάνει, δηλαδή, ἀκριβῶς ὅπως τὴν εἶχε συμβουλέψει ἡ Τζέϊν. Ἡ σατανικὴ καὶ καταχθόνια γυναίκα μὲ τὰ γατίσια μάτια!...

Ἡ πυγμαία φέρνει τὰ φλασκιὰ μπροστὰ στοὺς δυὸ γίγαντες:

— Καλὲ θὰ διψάσατε! τοὺς κάνει χαμογελώντας μελιστάλακτα.

Καὶ προσθέτει προσφέροντας τὴ μιὰ πρωτόγονη κοῦπα στὸν Ταρζάν:

— Ἐσένα, Ἀφέντη μου, σοῦφερα κονιακάκι! Ξέρω πὼς τὸ τσούζεις τ' ἀφιλότιμο! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ἀμέσως δίνει τὴν ἄλλη κοῦπα στὸν Γκαούρ:

— Ἐσὺ γαμπρέ, τὸ ξέρω: Πίνεις μόνο νεράκι! Ὅπως κ' οἱ... γαϊδάροι! Μὲ ξανασυγχωρεῖτε κιδλας!

Οἱ δύο γίγαντες παίρνουν χαμογελώντας τὰ δυὸ μικρὰ φλασκιά. Καὶ τσουγγρίζουν:

— Ἡ ὥρα ἡ καλή!

— Εὐχαριστῶ, Ταρζάν!

Τέλος, φέρνουν τὰ πρωτόγονα ποτήρια στὰ χείλια τους. Τὰ σηκώνουν ἀργά. Τ' ἀδειάζουν...

Ὁ Ποκοπίκο διαμαρτύρεται στὴ Χουχού:

— Ἐμένα, μωρὴ Μαμζέλ; Μὲ ξέχασες ἐμένα;!

Ἡ «μαύρη γόησσα» τὸν κυττάζει ξελιγωμένη:

— Τί γουστάρεις, χρυσό μου; Νεράκι, γιὰ κονιακάκι;

— Καὶ βέβαια: κονιακάκι! τῆς ἀποκρίνεται. Τὸ νερὸ εἶναι γιὰ νά... νίβεται ὁ κόσμος!

Ἡ πυγμαία συνεχίζει τὸ κέρασμα. Ἡ Ταταμποὺ καὶ ὁ Μπέϊμπυ πίνουν νερό...

Ὁ νᾶνος ἁρπάζει μιὰ στιγμὴ τὴ μπουκάλα μὲ τὸ κονιάκ. Τὴ ρουφάει ὁλόκληρη:

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου! κάνει. Ἀπόψε θέλω νὰ μεθύσω: Νὰ γίνω σκνίπα, φέσι, κουνουπίδι!

Καὶ νά: Σὲ λίγο τὸ πολὺ καὶ δυνατὸ πιστό, κτυπάει τὸν Ποκοπίκο στὸ κεφάλι. Στὰ ξαναμμένα στήθεια του ξυπνάει ἡ παληὰ ἀγάπη γιὰ τὴν Ταταμπού. Ἡ μεθυσμένη καρδιά του σπαράζει στὴ σκέψι πὼς θὰ τὴν κάνη τώρα ταῖρι του κάποιος ἄλλος...

Ἔτσι, βάζει τὴν παλάμη στὸ αὐτί του σὰ νὰ πρόκειται νὰ πάρη ἀμανέ. Καὶ ἐνῶ τὰ κωμικά του μάτια βουρκώνουν, τραγουδάει πονεμένα

καὶ φάλτσα:

«Παντρεύουν τὴν ἀγάπη μου ! — Βοήθα Χριστὲ καὶ Παναγιά !— Καὶ τῆς δίνουν τὸν ὀχτρό μου γιὰ τὸ πεῖσμα τὸ δικό μου ! Καὶ τῆς δίνουν τὸν Γκαούρη : τὸν χαζό, τὸν σκυλομούρη !»

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχουν βγῆ ἔξω. Κυττάζουν πρὸς τοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Βλέπουν τὸν ἱερέα τοῦ θεοῦ Κράουμπα ποὺ ἔρχεται... Ζυγώνει κάτω, στὰ πρῶτα βράχια...

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ κάτι τρομακτικὸ καὶ ἀπίστευτο γίνεται:

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ὁ Ταρζὰν νοιώθουν ταυτόχρονα μία παράξενη ζάλη. Τ' αὐτιά τους ἀρχίζουν νὰ βουΐζουν. Τὰ μάτια τους νὰ θαμπώνουν...

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένουν στὴ θέσι ποὺ βρίσκονται ἀκίνητοι, μαρμαρωμένοι! Κυττάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ μάτια γουρλωμένα.

Καὶ νά: Καθένας βλέπει στὸν ἀπέναντί του νὰ γίνεται μιὰ παράξενη, μιὰ ἀπίστευτη ἀλλαγή!

Ὅμως κανένας τους δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα νὰ μιλήση. Κανένας δὲν λέει στὸν ἄλλον τί βλέπει. Φοβᾶται πὼς θὰ τὸν νομίση γιὰ τρελλό!...

Ὥσπου κάποτε ἡ ἀλόκοτη αὐτὴ μεταμόρφωσι παίρνει τέλος. Ὁ Ταρζὰν βλέπει τὴν τελικὴ ἀλλαγὴ ποὺ ἔχει γίνει στὸν Γκαούρ. Καὶ ὁ Γκαούρ: τὴν ἀλλαγὴ ποὺ ἔχει γίνει στὸν Ταρζάν. Μὰ ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτό του δὲν ἔχει ἰδέα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ὁμολογεῖ πρῶτος:

— Περίεργο!.. Σὲ λίγες στιγμὲς μέσα τὸ κορμί μου γίνηκε βαρύ! Ἀδύναμο! Κουρασμένο!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν παραξενεύεται. Τὸ βρίσκει φυσικό. Καὶ μουρμουρίζει μὲ τὴ σειρά του:

— Ἐγὼ Γκαοὺρ νοιώθω τὸ ἀντίθετο: Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τὸ κορμί μου γίνηκε ἀνάλαφρο! Δυνατό! Ξεκούραστο!

Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικὰ βγαίνει τρικλίζοντας ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς ὁ Ποκοπίκο. Ἀντικρύζει παραξενεμένος γιὰ λίγο τοὺς δυὸ γίγαντες. Τέλος, καὶ τύφλα στὸ μεθύσι καθὼς εἶναι, παίρνει τὴ μεταμόρφωσί τους ἀπὸ τὴν ἀστεία της πλευρά. Καὶ ξεφωνίζει ξεκαρδισμένος στὰ γέλια:

— Ταταμπού, Χουχού, Μπέϊμπυυυυ!... Τρεχᾶτε νὰ σπάσετε πλάξ! Ὁ Γκαοὺρ γίνηκε... παπποῦς τοῦ Ταρζάν!..

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΥΜΦΟΡΑ!

Καὶ νὰ τί εἶχε συμβῆ:

Ὁ μελαψὸς γίγαντας — ὅπως ξέρουμε — εἶναι εἴκοσι χρόνων.

Ἡ Τζέϊν λοιπὸν ἔβαλε τὴ Χουχοὺ νὰ ρίξη στὸ νερὸ ποὺ ἤπιε, ἕξη σταγόνες ἀπὸ τὸ φίλτρο τοῦ Χουρουχούφ. Ποὺ κάθε σταγόνα του —ὅπως εἶ-

πε ὁ Ναχρὰ Ντοὺ— «δίνει», προσθέτει, δηλαδή, δέκα χρόνια ἡλικία σ' αὐτὸν ποὺ θὰ τὴν πιῇ μέσα σὲ νερό.

Ἔτσι, οἱ ἕξη σταγόνες πρόσθεσαν στὸν Γκαοὺρ ἑξῆντα χρόνια. Καὶ ἀπὸ εἴκοσι χρόνων παλικάρι, γίνηκε ἀμέσως ὀγδόντα χρόνων γέρος! Ἕνα σωστὸ σαράβαλο: Σκυφτό, ζαρωμένο, μὲ μάτια θολά! Καὶ μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ γένεια!...

Τὸ ἀντίθετο γίνηκε στὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας : Ὁ Ταρζὰν —ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ γίνῃ λόγος— εἶναι σαράντα χρόνων ἄνδρας. Καὶ ἡ Χουχοὺ ἔρριξε στὸ κονιὰκ ποὺ ἤπιε δυὸ σταγόνες ἀπὸ τὸ μαγικὸ φίλτρο.

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος εἶχε πῇ πὼς κάθε σταγόνα τοῦ φίλτρου του μέσα σὲ οἰνόπνευμα «παίρνει», ἀφαιρεῖ δηλαδή, δέκα χρόνια ἡλικία!

Ἔτσι ὁ λευκὸς γίγαντας ξανάνοιωσε κατὰ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια : Ἀπὸ σαραντάρης ἄντρας, γίνηκε εἰκοσάχρονο παλικαράκι!

Ἡ Ταταμπού, ἡ Χουχοὺ καὶ ὁ Μπέϊμπου ἀκοῦνε τὰ ξεφωνητὰ τοῦ νάνου. Βγαίνουν ἀνήσυχοι ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Ἡ πανώρια Νύφη ἀντικρύζει μὲ φρίκη καὶ δέος τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπάει. Τὸν ἄντρα ποὺ σὲ λίγες στιγμὲς θὰ κάνῃ ταῖρι της παντοτεινό: Εἶναι ἕνα ζαρωμένο χούφταλο! Ἕνα σαράβαλο!... Μόλις καὶ μὲ βία καταφέρνει νὰ στέκεται ὀρθός. Νὰ σέρνῃ τὰ ξερά, σκελετωμένα πόδια του!

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦ ρίχνει, ὑποχωρεῖ τρομαγμένη :

— Γκαούρ!... Ἐσὺ εἶσαι Γκαούρ;!

Ὁ σκυφτὸς ἀσπρομάλλης γέροντας, ποὺ δὲν ἔχει ἀντιληφθῇ τὴν τραγικὴ μεταμόρφωσί του, τὴν κυττάζει παραξενεμένος :

— Ναί, ἀγαπημένη μου! Ἐγὼ εἶμαι! Ἀλλὰ γιατί μὲ ρωτᾶς; Τί συμβαίνει;

Ἡ Ταταμπού πέφτει μὲ ἀπόγνωσι στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ στῆθος της ἀναταράζεται ἀπὸ τοὺς λυγμούς:

— Δὲν ξέρεις λοιπόν; τοῦ κάνει: Εἶσαι ἕνας γέρος! Ἕνας πολὺ γέρος!... Σίγουρα ὁ κακὸς Νάχρα Ντοὺ θὰ σοῦ κανε μάγια. Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ ξανανειώσῃς. Νὰ ξαναγίνῃς τὸ πανώριο μελαψὸ παλικάρι ποὺ ἤσουνα!...

Καὶ προσθέτει, σκουπίζοντας τὰ μάτια της:

— Μὰ μὴ στενοχωριέσαι, ἀγαπημένε μου : Θὰ παντρευτοῦμε. Ἐγὼ θὰ σὲ λατρεύω πάντα. Καὶ τώρα, ἀκόμα πιὸ πολύ! Θὰ ζήσουμε ἀχώριστοι παντοτεινά. Ἡ ζωή μου πιὰ ἕναν θάχῃ σκοπό : Νὰ κάνω χαρούμενη τὴ δυστυχία σου!..

Ἡ Χουχοὺ σκουντάει μὲ τρόπο τὴν Ταταμπού:

— Ἔλα στὰ συγκαλά σου, κυρὰ Τέτοια μου! Καλὲ αὐτὸ τὸ γεροχούφταλο θὰ πάρῃς; Γιὰ κύττα τὸν Ταρζάν: Μπουκιὰ καὶ συχώριο γίνηκε, πανάθεμάτονε. Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ἡ πονεμένη Κόρη γυρίζει

τὰ βουρκωμένα μάτια της πρὸς τὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τώρα βλέπει τὴ νεανικὴ μεταμόρφωσί του.

Καὶ νά : Τὸ πρόσωπό της, μὲ μιᾶς, γίνεται ἄγριο. Τὰ μάτια της πετᾶνε ἀστραπὲς ὀργῆς:

— Κλέφτη! Ληστή! ξεφωνίζει. Ἐσὺ λοιπὸν ἅρπαξες τὰ νειᾶτα τοῦ ἀγαπημένου μου! Ἐσὺ τοῦ φόρτωσες τὰ γεράματά σου!...

Καὶ χύνεται σὰν τρελλὴ νὰ τὸν κατασπαράξῃ!...

Ὅμως ὁ Ταρζὰν ἔχει γίνει ἀφάνταστα δυνατὸς τώρα. Τὰ μπράτσα του εἶναι εἴκοσι μονάχα χρόνων!

Ἔτσι, τὴν ἁρπάζει καὶ τὴ συγκρατεῖ:

— Ὄχι, Ταταμπού!... Δὲν φταίω ἐγώ. Δὲν ξέρω τίποτα. Σοῦ ὁρκίζομαι!...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα καταλαβαίνει τὸ λάθος της. Συνέρχεται. Ἡσυχάζει.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ρωτάει τώρα χαμένα:

— Πέσ' τε μου, λοιπόν! Ἄλλαξα κ' ἐγώ; Πῶς ἔχω γίνει;

Ὁ μεθυσμένος Ποκοπίκο τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι:

— Σκάσε, βρέ... νιάνιαρο!

Ἡ Χουχοὺ χαμογελάει μὲ γλύκα στὸν Ταρζάν:

— Καλὲ σὰν εἴκοσι χρονῶν παλικαράκι γίνηκες, Ἀφέντη μου! Γαμπρός... «τοῦ γάλακτος» ποὺ λένε! Τώρα καὶ νὰ μὲ ἀζητήξῃς, ποὺ λέει ὁ λόγος, «ὄχι» δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ. Μὲ συγχωρεῖτε κιὸλας!

Ο ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΡΑΟΥΜΠΑ

Ὁ καλόκαρδος Μπέϊμπυ τάχει χάσει! Μιὰ κυττάζει τὸν ξανανειωμένο πατέρα του. Μιὰ τὸν γερασμένο Γκαούρ. Καὶ τὰ μάτια του βουρκώνουν.

Τὴν ἴδια στιγμὴ φθάνει στὴν κορφὴ ἕνας γέροντας μαῦρος ἰθαγενής. Εἶναι ὁ ἱερέας. Ἔρχεται νὰ εὐλογήσῃ τὸ γάμο...

Ὅμως ποτὲ δὲν εἶχε τύχει νὰ ξαναδῇ, οὔτε τὸν Γκαούρ, οὔτε τὴν Ταταμπού.

— Ποιὰ εἶναι ἡ νύφη; ρωτάει.

— Ἐγώ, καλέ μου γέροντα.

Ὁ ἰθαγενὴς ἱερέας τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό:

— Ὦ!... Μὰ ἐσὺ εἶσαι τὸ πιὸ ὅμορφο λουλούδι τοῦ παντοδύναμου θεοῦ Κράουμπα!... Εἴθε ἡ ὑγεία καὶ ἡ χαρὰ νὰ μὴ σοῦ λείψουν ποτέ!... Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ τυχερὸ παλικάρι ποὺ θὰ σὲ κάνῃ ταῖρι του;

Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα στηλώνεται περήφανη. Τοῦ δείχνει τὸν Γκαούρ:

— Αὐτός!...

Ὁ ἱερέας τὰ χάνει. Ὁ γαμπρὸς εἶναι ἕνα σαραβαλιασμένο γεροντάκι. Σκυφτό, ἀδύναμο, κοκκαλιάρικο! Μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ γένεια!

— Αὐτός, κόρη μου; ξαναρωτάει σὰ νὰ μὴ πίστεψε στ' αὐτιά του. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄντρας ποὺ θὰ κάνῃς ταῖρι σου;

Ἡ Ταταμποὺ τοῦ ἀποκρίνεται μὲ τὴν ἴδια περηφάνεια. Ἀλλὰ καὶ μὲ πεῖσμα αὐτὴ τὴ φορά:

— Ναί! Ναί! Ναί!...

Ὁ ἰθαγενὴς παππᾶς κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Ἀλλοίμονο!... Ὁ θεὸς Κράουμπα θὰ θυμώση πολὺ ἂν εὐλογήσω ἕναν τέτοιο γάμο!... Ὁ γαμπρὸς εἶναι πολὺ γέρος. Ἡ νύφη πολὺ μικρὴ καὶ ὄμορφη!... Ἡ εὐτυχία ποτὲ δὲν θὰ σκεπάση τὴ φωλιὰ σας μὲ τὶς γαλάζιες φτεροῦγες της!...

Καὶ γυρίζοντας προχωρεῖ νὰ φύγη...

Ὁ Ταρζὰν μ' ἕνα πήδημα βρίσκεται μπροστά του:

— Θέλω νὰ εὐλογήσης ἀμέσως τὸ γάμο τους, τοῦ λέει. Σὲ διατάζω ἐγώ, ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας!

Ὁ γέροντας ἱερέας τὸν κυττάζει ἀτάραχος. Τοῦ λέει:

— Παραμέρισε νὰ περάσω, μικρέ μου... Διαταγὲς παίρνω μονάχα ἀπὸ τὸν «Ἄρχοντα τοῦ Κόσμου»!

Ὁ λευκὸς γίγαντας καταλαβαίνει τὸ λάθος του. Φέρθηκε σὰν ἄμυαλο παιδὶ ποὺ εἶναι τώρα. Καὶ παραμερίζει ὑ-

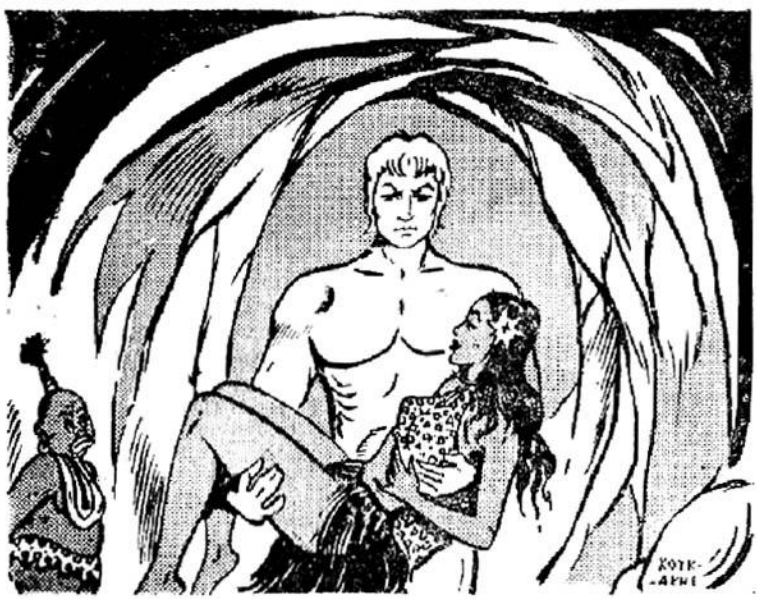

— Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας! μουρμουρίζει ἡ Χουχού. Ἀλλὰ ποιὰ καρακάξα εἶναι τοῦ λόγου της;

πάκουα...

Ὁ παππὰς προχωρεῖ ἀνενόχλητος... Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνη τὰ βράχια...

Ὁ μεθυσμένος Ποκοπίκο τοῦ φωνάζει ἀπὸ ψηλά:

— Μὲ τὸ μπαρδόν, κύριε Σεβασμιώτατε: Μήπως σᾶς κάνω τοῦ λόγου μου γιὰ γαμπρός; Τυγχάνω Ἄντρακλας δυσθεόρατος! Εὐάερος, εὐήλιος, ὄκκαζιὸν καὶ εἰς ἄριστην κατάστασιν!...

Τὰ θολὰ γεροντικὰ μάτια τοῦ Γκαοὺρ ἔχουν βουρκώσει. Καί, σέρνοντας τὰ κοκκαλιάρικα πόδια του, μπαίνει καὶ κρύβεται στὴ σπηλιά.

Ἡ Ταμπού τὸν ἀκολουθεῖ. Καθὼς μπαίνει κ' ἐκείνη μέσα, τὸν ἀκούει νὰ ψιθυρίζη:

— Ἀλλοίμονο!... Τί θὰ γίνη τώρα;!

....

Ἔξω, νυσταγμένος ὁ Ποκοπίκο, ξαπλώνει ἀνάσκελα σ' ἕναν πλατὺ βράχο. Σὲ λίγες στιγμὲς ἀρχίζει νὰ ροχαλίζη σὰν πουντιασμένος Δρᾶκος.

Ὁ Ταρζὰν ρωτάει τὴ Χουχού:

— Μήπως ἐσὺ μᾶς πότισες μὲ κανένα μαγικὸ φίλτρο;

— Καλὲ τί λές, Ἀφέντη μου! τοῦ ἀποκρίνεται. Μάγισσα εἶμαι;

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τῆς δίνει ἕνα γερὸ χαστούκι:

— Πέσ' μου τὴν ἀλήθεια!

— Καλὲ δὲν ξέρω τίποτα! Μπὰ σὲ καλό σου! τοῦ κάνει.

Ὁ Ταρζὰν τὴν ἁρπάζει τώρα στὰ νεανικά του μπράτσα. Κάνει νὰ τὴν γκρεμοτσακίση στὸ βάραθρο:

— Λέγε, λοιπόν : Γιατί ὁ Γκαοὺρ γέρασε; Γιατί ἐγὼ ξανάνειωσα; Θὰ σὲ πετάξω κάτω!...

Ἡ πυγμαία ἐπιμένει:

— Καλὲ νὰ μὴ σὲ χαρῶ, χρυσό μου!... Ἰδέαν δὲν ἔχω!

Ὁ λευκὸς γίγαντας τὴν ξαναφήνει στὸ ἔδαφος. Τὴν ἁρπάζει ὅμως ἀπὸ τὸ τσουλοῦφι. Καὶ τραβάει ἀγριεμένος τὸ φονικὸ μαχαίρι του:

— Μίλησε! Γιατὶ θά...

Ἡ Χουχοὺ νομίζει πὼς θὰ τῆς κόψη τὸ κεφάλι. Καὶ ἀρνιέται πάλι:

— Τίποτα!... Δὲν ξέρω τίποτα, σοῦ λέω!

Ὁ Ταρζὰν ἐπαναλαμβάνει:

— Μίλησε!... Γιατὶ θὰ σοῦ κόψω τό... τσουλούφι!

Ἡ «μαύρη γόησσα» νοιώθει τρόμο καὶ φρίκη τώρα:

— Γιὰ τὸ Θεό, καλὲ Ἀφέντη μου! Λυπήσου τὸ τσουλουφάκι μου!... Αὐτὸ εἶναι ὅλη ἡ χάρι καὶ ἡ τσαχπινιά μου!... Βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην καὶ θὰ στὰ 'πῶ ὅλα!

Τὴν ἴδια στιγμὴ πλησιάζει δακρυσμένος ὁ Μπέϊμπυ:

— Ἐγώ, πατέρα δὲν θἄρθω μαζί σου! τοῦ λέει. Θὰ μείνω ἐδῶ... Ὁ Γκαοὺρ εἶναι τώρα γέρος κι ἀδύναμος. Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια!...

Ὁ Ταρζὰν δὲν δίνει σημασία στὸ γιό του. Ἔχουν τώρα, σχεδόν, τὴν ἴδια ἡλικία!

Τοῦ ἀποκρίνεται ὅμως ἡ

Χουχού:

— Καλὲ μεῖνε, γλύκα μου! Μήπως δὲν τὸ ξέρουμε, δηλαδής; Ἀφοῦ εἶσαι... γκαουρικός!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν ἁρπάζει ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνη τὰ τρομακτικὰ βράχια... Μὰ ὄχι ἀργὰ καὶ προσεκτικὰ σὰν ἄλλοτε. Τώρα εἶναι νέος! Πηδάει, ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, μὲ ἀφάνταστη σβελτοσύνη καὶ σιγουριά. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ Γκαούρ!

Τέλος, φθάνει κάτω. Παίρνει τὸ μονοπάτι γιὰ τὴ μακρυνὴ σπηλιά του...

Καθὼς προχωρεῖ, ἡ Χουχοὺ τοῦ ὁμολογεῖ τὰ πάντα:

— Τὸ καὶ τό, Ἀφέντη μου!

. . . . . .

«—ΕΞΩ ΚΑΚΟΥΡΓΑ!»

Ὅμως ἐμεῖς ἂς τοὺς προσπεράσουμε. Ἂς φθάσουμε πρῶτοι στὴ σπηλιά...

Ἡ Τζέϊν, ὀρθὴ τώρα, περιμένει μὲ ἀγωνία νὰ γυρίσουν οἱ δικοί της. Νὰ μάθη νέα...

Ἀλλοίμονο!... Θὰ τιμωρηθῆ ἄραγε γιὰ τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ ἔκανε στὸ πανώριο μελαψὸ παλικάρι;

Καὶ νά: Μόλις ἀκούει ποδοβολητὸ νὰ πλησιάζη, ξαναπέφτη στὰ στρωσίδια της. Κάνει πάλι τὴν ἐτοιμοθάνατη.

Στὴ σπηλιὰ μπαίνει πρῶτος ὁ Ταρζάν. Τὸν ἀκολουθεῖ ἡ Χουχού.

Ἡ Τζέϊν κάνει πὼς ξαφνιάζεται γιὰ τὸ ξανάνειωμα τοῦ συντρόφου της. Δείχνει ἀφάνταστη χαρά. Ἀνασηκώνεται:

— Ὦ, πόσο νέος ἔγινες, ἀγαπημένε μου! Πόσο ὄμορφος!...

Καὶ ἁπλώνει τὰ χέρια της νὰ τὸν ἀγκαλιάση.

Ὅμως ὁ λευκὸς γίγαντας τὴ σπρώχνει βάναυσα:

— Κακούργα!... Γιατὶ τὸ κανες αὐτό;

Ἡ καταχθόνια γυναῖκα παίρνει ὕφος ἀθῶας περιστερᾶς :

— Ποιό, Ταρζάν; Τί ἔκανα;

Ἡ Χουχοὺ τὴ συμβουλεύει :

— Περιττὸν νὰ ἀποκρύπτεσαι πλέον, κυρὰ Μαντάμα μου. Τοῦ τὰ εἶπα ὅλα μὲ τὸ σί καὶ μὲ τὸ νίγμα! Μὲ συγχωρεῖτε κιὸλας, ἀλλὰ δὲν γινόταν ἀλλοιῶς! Κινδύνευε τὸ τσουλούφι μου!...

Στὰ μάτια τοῦ Ταρζάν, ἡ Τζέϊν φαίνεται τώρα γριά. Ποῦ εἴκοσι χρόνων αὐτός, ποὺ τριανταπέντε — ἀλλὰ νὰ μὴ γίνη λόγος — ἐκείνη!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας καταλαβαίνει πὼς ἔχει προδοθῆ. Καὶ παύει πιὰ νὰ ὑποκρίνεται

— Ναί! μουγγρίζει. Ἐγὼ ἔκανα τὸν Γκαοὺρ γέρο! Ἐγὼ ἔκανα κι' ἐσένα εἴκοσι χρόνων!... Ἂν δὲν σ' ἀρέση, μὴ στεναχωριέσαι. Τρέξε ἀμέσως στὸ Νάχρα Ντού. Αὐτὸς μπορεῖ εὔκολα νὰ ξανακάνη τὸ φίλο σου ὅπως ἦταν: Νέος, πανώριος, δυνατὸς κι' ἀτρόμητος!... Μονάχα ποὺ πρέπει, πρὶν ἀπ' αὐτὸν νὰ ξαναγίνης κι' ἐσὺ ὅπως ἦσουν: Γέρος, ἄσχημος, ἀδύναμος, δειλός!..

— Ἔξω κακοῦργα! οὐρλιάζει μὲ λύσσα καὶ μανία ὁ

Ταρζάν. Ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά μου, ἀσχημομούρα! Νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου, παλήογρηα!...

Ἡ κακιὰ γυναῖκα σκύβει τὸ κεφάλι. Ἡ Θεία Δίκη τὴν τιμωρεῖ...

Ἔτσι, σηκώνεται ἀργά. Βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά. Παίρνει τὸ δρόμο κατὰ τὴν ἀνατολή.

Ὁ Ταρζὰν φυσάει καὶ ξεφυσάει! Σὰν ἡφαίστειο ποὺ πρόκειται νὰ ἐκραγῆ!...

Ἡ Χουχοὺ τὸν κυττάζει λοξά :

— Τὸ σωστὸ ἤτανε νὰ φύγω κι' ἐγὼ μὲ τὴν κυρὰ Μαντάμα μου, μουρμουρίζει δειλά. Μὰ δὲν θαρειέσαι, καλὲ Ἀφέντη μου! Κι' ἐδῶ στὴ σπηλιά, μοναχούλια τὰ δυό μας, καλὰ θὰ περάσουμε. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν τὴν προσέχει. Συλλογιέται τὴ Τζέϊν. Ἔχει ἀρχίσει νὰ νοιώθη τύψι γιὰ τὸ σκληρὸ τρόπο ποὺ τῆς φέρθηκε.

Γιὰ πολλὴ ὥρα μένει ἀκίνητος. Μαρμαρωμένος. Τέλος ψιθυρίζει σιγά. Σὰ νὰ παραμιλάη:

— Πρέπει νὰ τρέξω! Νὰ τὴ γυρίσω πίσω. Ὕστερα νὰ πάω στὸ μονόφθαλμο Μάγο. Νὰ ξαναγίνω σαράντα χρόνων. Γιὰ νὰ σωθῆ ὁ Γκαούρ. Νὰ ξαναγίνη κι' αὐτὸς τὸ εἰκοσάχρονο πανώριο παλικάρι!...

Ἔτσι, καὶ μ' ἕνα πήδημα, βρίσκετ' ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Προχωρεῖ τρέχοντας, ψάχνοντας καὶ φωνάζοντας:

— Τζεέεεϊν! Τζέεεεεεϊν!

Ὅμως καμμιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρνει. Ἡ διωγμένη Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας θὰ βρίσκεται τώρα μακρυά.

Μὰ νά: Ξαφνικὰ κάτι ἀνθισμένα χαμόκλαδα ἀνασαλεύουν. Καὶ μιὰ γλυκειὰ κοριτσίστικη φωνὴ χαϊδεύει τ' αὐτιά του :

— Ταρζάν!... Ἐγὼ εἶμαι: ἡ Νταλιάνα!

Σχεδὸν ἀμέσως ἡ πανέμορφη μελαψὴ σκλάβα τοῦ Γιαχάμπα φθάνει κοντά του. Καὶ ξαναρχίζει τὴν ἴδια πρωτόγονη ἐξομολόγησι τῆς ἀγάπης της :

— Ἀκόμα πονάει ἡ καρδιά μου, Βασιλιά! Δὲν μπορῶ νὰ φάω! Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ! Πᾶρε με δική σου σκλάβα!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν εἶναι γέρος πιά. Στὰ στήθεια του κτυπάει τώρα μιὰ καρδιὰ εἴκοσι χρόνων! Ρίχνει παράξενες ματιὲς στὴ μελαψὴ ἰθαγενῆ. Τὸ νεανικὸ αἷμα ποὺ τρέχει στὶς φλέβες του γρήγορα κοχλάζει. Τὸ μυαλό του θολώνει. Τ' αὐτιά του βουΐζουν παράξενα. Θαρρεῖ πὼς ἀκούει μιὰ ἄγνωστη φωνὴ νὰ τοῦ λέη:

— Κουτέ!... Πᾶψε νὰ κυνηγᾶς τὴ Τζέϊν. Αὐτὴ εἶναι γρηὰ κι' ἐσὺ πολὺ νέος! Αὐτὸ τὸ δεκαεξάχρονο ἀγριολούλουδο σοῦ ταιριάζει. Μὴ τ' ἀφήσης νὰ χαθῆ!... Τὸ μῦρο του θὰ σοῦ μεθύση τὴν καρδιά! Θὰ σὲ κάνη νὰ νοιώσης τὰ νειάτα σου! Νὰ τὰ χαρῆς!

Καὶ ἡ φανταστικὴ φωνὴ συνεχίζει:

— Ξέχασε τὸν Γκαούρ... Μὴ

τὸν λογαριάζῃς πιά!... Μὴ θυσιάσῃς τὰ νειάτα σου γιὰ νὰ τὸν σώσῃς ἀπὸ τὰ γεράματα! Θὰ εἶσαι κουτὸς ἂν τὸ κάνῃς. Πολὺ κουτός!...

Ὁ Ταρζὰν ἔχει χάσει πιὰ τὴν ψυχική του δύναμι. Δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμό...

Ἔτσι, ἁρπάζει μὲ βιάσι στὴν ἀγκαλιά του τὴ Νταλιάνα. Καὶ ξεκινάει τρέχοντας. Τὴ φέρνει γρήγορα στὴ σπηλιά του.

Ἡ Χουχοὺ τὸν κυττάζει ἀνήσυχα καὶ χαμένα:

— Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!.. Ἀλλὰ ποιὰ καρακάξα εἶναι τοῦ λόγου της;

Ὁ ξανανειωμένος γίγαντας μουρμουρίζει ἐνοχλημένος:

— Εἶναι ἡ Νταλιάνα! Ἡ καινούργια Κυρά σου!

Ἡ «μαύρη γόησσα» προσπαθεῖ νὰ γελάσῃ:

— Χά, χά, χά! Χαρὰ στὰ μοῦτρα γιὰ κυρὰ Μαντάμα!

Καὶ προχωρεῖ μεγαλόπρεπη πρὸς τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Πρὶν ὅμως φύγῃ, κοντοστέκεται καὶ γυρίζει:

— Ἰοῦ λόγου μου παγαίνω πρὸς προϋπάντησιν τῆς γνήσιας κυρὰ Μαντάμας!.. Δὲν πρόκειται περὶ διότι παρεξηγήθηκα λόγῳ ζηλοφθοσύνης καὶ ἀντεραστίας! Ἀλλὰ καὶ νά... προκειτότανε, ζαμὰν φού!...

»Ἕνα μόνο θὰ σᾶς πῶ: Ἀμφότεροι καὶ οἱ δυὸ μαζὶ καὶ ὁμοῦ, εἶσθε βλάξ! Καί... νὰ μὴ σὲ συγχωρῆτε κιδλας!

Κι' ἔξω φρενῶν ἡ πυγμαία φεύγει μὲ τὸ κεφάλι πίσω καὶ τὴ μύτη ψηλά!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ έ λ ο ς

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«Γ Κ Α Θ Υ Ρ — Τ Α Ρ Ζ Α Ν»

Κυκλοφοροῦν κάθε **Πέμπτη**

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 57 **ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2**

ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΣΑΣ ΒΙΒΛΙΑ,
ΤΗ ΓΡΑΦΙΚΗ ΣΑΣ ΥΛΗ
ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΣΑΣ ΕΙΔΗ
ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΑΓΚΥΡΑ"
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 – ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 523.694
ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

Όσοι δὲν εἴσαστε γενναῖοι καὶ ἀτρόμητοι μὴν ἀγοράσετε τὴν ἐρχόμενη ***ΠΕΜΠΤΗ***

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Εἶναι μιὰ περιπέτεια ποὺ θὰ κάνῃ νὰ πιαστῇ ἡ ἀναπνοή σας. Ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσῃ μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό.

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

τὸ ἔχει γράψει ὁ ***ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ***

Ἀεῦτε τελευταῖον ἐνθουσιασμὸν - Φιλὶ κινηματογραφικὸ—Ὁ λάκκος μὲ τὶς φαρμακερὲς κόμπρες—Ἡ αὐτοκτονία τοῦ Ταρζὰν - Ἕνα καταχθόνιο σχέδιο. Ἡ Βασίλισσα τῆς καλωσύνης—Τὸ γεροντάκι ποὺ λέγεται Γκαούρ !—Ἡ μεγάλη καρδιὰ τοῦ Μπέϊμπυ !

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Γραμμένο ἀπὸ τὸ ***ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ***

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφοροῦν σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεὺς ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΕΞΑΦΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὸ κατάστημά μας, Βιβλιοπωλεῖα, Περίπτερα καὶ Πρακτορεῖα Ἐφημερίδων.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ
5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ
13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ – ΤΑΡΖΑΝ
15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ
21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ
29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ·Ι·Ν
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ
37. Ο ΓΟΡΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ
45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ

49. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ
50. ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ
51. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ
52. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ
53. Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ
54. ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
55. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
56. Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ